A. C. MEYER

UN CRĂCIUN magic

A. C. MEYER

UN CRĂCIUN magic

UN CRĂCIUN MAGIC

A. C. Meyer

Traducere de: Cristina Botîlcă

„Un Crăciun Magic”

Copertă: Luizyana Poletto

Traducere: Cristina Botîlcă

Cuprins

Rezumat

Samuel, cunoscut mai bine sub numele de Samuca, este un scriitor de romane fantastice. Dintr-o dată, viața lui se întoarce cu susul în jos. În mijlocul tuturor problemelor pe care le are de rezolvat, trebuie să predea manuscrisul cărții sale până la Crăciun, dar are unul dintre acele blocaje creative.

Pentru a-l ajuta în acest demers, editorul său i-a aranjat o asistentă foarte nebună, iar cei doi vor trebui să trăiască împreună până la termenul limită.

Timp de cincisprezece zile, însoțit de Gabriela, Samuca se va confrunta cu o călătorie în care va trebui să-și înfrunte cele mai mari temeri, o călătorie care va avea puterea de a-i schimba viața.

Doar că nu-și putea imagina cât de mult...

Sugestii de cadouri de Crăciun:

Pentru dușmanul tău, iertare.

Pentru un adversar, toleranță.

Pentru un prieten, inima ta.

Pentru un client, servicii.

Pentru orice, milostenie.

Pentru fiecare copil, un exemplu bun.

Pentru tine, respect.

Oren Arnold

Pentru Lu, sora pe care mi-a dat-o viața.

Fie ca viața ta să fie magică în fiecare zi!

Playlist

All I want for Christmas is you - Mariah Carey

Jingle Bell Rock - Glee Cast

Santa Claus is coming to town - Michael Bublé

Rockin 'around the Christmas tree - Miley Cyrus

You make it feel like Christmas - Gwen Stefani

Oh holy night - Christina Aguilera

The first Noel - Glee Cast

Ascultați acest playlist făcând click AICI.

Unu

Într-o dimensiune care depășea cu mult înțelegerea umană, existau ființe de lumină care păstrau ordinea universului. Aveau puteri indestructibile, reflectau sursa tuturor virtuților și transmiteau toată înțelepciunea lor ființelor inferioare, îndrumându-i pe oameni în misiunile lor. Ele erau însărcinate cu înlăturarea obstacolelor care se opuneau îndeplinirii ordinelor lui Dumnezeu, alungând spiritele rele care îi atacau pe oameni pentru a-i abate de la scopul lor și, astfel, păstrând în siguranță creaturile și ordinea Providenței Divine. Erau ființe foarte importante, deoarece aveau capacitatea de a transmite cunoașterea și energia divină. Cufundate în puterea lui Dumnezeu, aceste ființe iluminate revărsau adesea binecuvântări de sus sub formă de miracole.

Evident, Gabriela nu era una dintre aceste ființe. În timp ce o asculta pe Angela, unul dintre gardieni și consilierul ei, chemând-o pe nume, se întreba: „Cu ce am greșit de data asta?"

— Da? a răspuns, într-un fel de întrebare, nesigură de ceea ce voia gardianul de la ea. De când ajunsese acolo, Gabriela trecuse prin mai mulți gardieni, dar nu reușise încă să dobândească suficiente abilități pentru a trece la un nivel superior. De fiecare dată când avea ocazia să-și pună la încercare toată învățătura, se întâmpla ceva și lucrurile mergeau prost. Așa s-a întâmplat și ultima dată. A intrat într-o mare încurcătură când, din cauza unei mici probleme cu limba vorbită, a ajuns să provoace un accident care a făcut ca o stradă să fie acoperită de o tonă de ciocolată, scursă dintr-un tir venit de la o fabrică din Germania. Pe Pământ, ziarele au relatat că a fost vina unui mic defect tehnic, dar ea, Angela și toți ceilalți îngeri și gardieni știau cine era adevăratul vinovat. Chiar și astăzi, deși trecuseră câteva săptămâni, Gabriela era încă roșie de rușine când l-a întâlnit pe Marele Gardian.

— Haide, draga mea, a invitat-o vocea blândă a Angelei, care s-a îndreptat spre masa ei.

Gabriela s-a apropiat cu teamă, așa cum făcea de fiecare dată când intra în

camera unuia dintre gardieni, dar bătrâna a afișat acel zâmbet care avea puterea de a-i liniști pe toți îngerii, de la cei mai tineri până la cei mai bătrâni ca ea. Ochii ei de un albastru viu au privit-o cu drag și i-a făcut semn fetei să se apropie.

A zâmbit, iar Angela a dat din cap în timp ce își trăgea o șuviță din părul scurt, lung până la bărbie și atât de alb încât părea un nor, după ureche. Gabrielei i se părea incredibil cum arăta atât de tânără, în ciuda părului care strălucea ca o aureolă.

— Am o misiune pentru tine, domnișoară, a spus ea, iar expresia ei era serioasă pentru prima dată.

— Ah... chiar așa? a întrebat Gabriela în timp ce își ondula o șuviță de păr blond pe vârful degetului, simțindu-se deja temătoare la greutatea responsabilității.

— Bineînțeles, a murmurat ea în timp ce își dădea ochii peste cap, ca și cum interogatoriul ar fi fost complet dispensabil. Ceea ce avea sens, din moment ce, ca ucenică, nu ar fi trebuit să se îndoiască atunci când un gardian spunea că are o sarcină pentru ea.

— Sper doar că nu implică dulciuri de orice fel, s-a gândit ea.

— Bine, a mormăit ea, privind în jos în timp ce-și mișca picioarele.

— Mi-e teamă să spun, draga mea, că aceasta este o misiune incredibil de specială. După ultimele evenimente, Marele Gardian era hotărât să te retrogradeze într-o poziție auxiliară, dar am reușit să-l conving să îți mai dea o șansă. Ultima, a precizat ea.

Tânăra a tresărit la aceste cuvinte și a simțit cum ochii i se umplu de lacrimi. Să fii promovată ucenică era o mare realizare, iar întoarcerea la poziția de auxiliar ar fi fost cea mai mare dezonoare pe care o putea primi un înger în împărăția cerurilor. Era ca și cum ar fi semnat un certificat de incapacitate și toată lumea, fără excepție, ar fi știut că și-a dezamăgit mentorii și gardienii.

— Dar... dar... dar... a început ea, dar gardianul și-a ridicat degetul arătător, făcând-o să tacă imediat.

— Ai o inimă dulce și pură, Gabriela, și am încredere în potențialul tău. În plus,

o fată trebuie să o ajute pe alta, nu-i așa? Ea a clipit și a zâmbit. Știu că ai... anumite dificultăți, dragă, dar am nevoie de dedicarea ta totală pentru această misiune.

Punându-și mâna pe piept, Gabriela a simțit că inima i se scufundă. În același timp în care era o mare onoare să îi fi câștigat încrederea gardianului, era o chestiune de regret să știe că aceasta era ultima ei șansă de a dovedi că era demnă de a merge mai departe.

Angela s-a ridicat în picioare, și-a prins brațul de al ei și a condus-o spre ecranul mare din cealaltă parte a camerei. Apăsând câteva butoane, ecranul s-a aprins și a apărut un loc frumos. Marcela, cea mai bună prietenă a Gabrielei de acolo—și care fusese recent promovată datorită unei misiuni executate cu succes—îi povestise deja despre acest echipament. Era conectat la Pământ și transmitea în timp real tot ce se întâmpla acolo. Și era incredibil! A fost prima dată când Gabriela a luat contact cu acest echipament și a fost încântată.

— Ce loc frumos... a murmurat ea în timp ce privea orașul luminat. Dintr-o dată, a observat căsuțele în stil colonial și un fior de spaimă i-a ajuns la baza coloanei. Va trebui să am din nou de-a face cu nemții? a întrebat ea, alarmată. Dar, din cauza limbii...

Angela a ridicat mâna, întrerupând-o pe Gabriela.

— Acest loc se numește Gramado. Se află în sudul Braziliei.

— Oh... a murmurat ea, uitându-se din nou la ecran. Și ce trebuie să fac de data asta?

Gardianul s-a uitat în direcția ei, urmărind-o atent.

— Spre deosebire de alte dăți, va trebui să mergi acolo.

A deschis gura într-un mare „O”. Gabriela nu a părăsit niciodată Împărăția Cerului pentru o misiune. Niciodată, niciodată. Toate misiunile ei erau executate de la distanță și, gândindu-se mai bine, bănuia că poate din acest motiv nu merseseră prea bine.

— De aceea, aceasta este o misiune grozavă, dragă, a spus Angela și și-a concentrat toată atenția asupra ei. Misiunea ta este de a repara o inimă frântă.

— O poveste de dragoste? a întrebat tânăra femeie. Îi plăceau cazurile care implicau romantism. Era atât de frumos să vezi cupluri fericite până la adânci bătrâneți!

— De fapt, nu. Este un... ăăă... caz general.

— Bine... a murmurat ea, încurajându-se să continue, chiar dacă nu avea nicio idee despre ce ar putea fi un caz... general.

— Vei fi transportată acolo și va trebui să interacționezi cu oamenii, a spus ea, iar ochii tinerei s-au făcut mari. Vei petrece timp cu Samuel și îl vei ajuta să își repare inima.

— Dar cum... cum... cum... voi face asta?

— Vei ști când vei ajunge acolo, a spus ea, păstrând misterul. Dar înainte ca Gabriela să aibă ocazia să protesteze, Angela a continuat. Totuși, draga mea, este foarte important să nu uiți trei lucruri: nimeni nu trebuie să știe că ești de aici și nici că ai vreo legătură cu noi; trebuie să-ți îndeplinești misiunea până în Ajunul Crăciunului. Când clopoțelul va suna la miezul nopții, timpul tău pe Pământ se va încheia.

Ea a dat din cap, simțindu-se uluită.

— Și al treilea și cel mai important: fiind în formă umană, ca ei, liberul tău arbitru îți va ghida destinul. Rămâi concentrată asupra misiunii și fii atentă la alegerile pe care le faci.

— Voi avea ajutorul cuiva? Și de unde știu cine este acest Samuel? Sunt foarte confuză, Angela. Și...

— Încă o dată, gardianul a întrerupt-o. Totul se va clarifica atunci când vei fi acolo. Și oricând vei avea nevoie de mine, vei găsi răspunsurile la întrebările tale în puritatea unui copil. Acum du-te, draga mea. Ne vedem la Crăciun.

Și, cu o pocnitură din degete, lumea pe care o cunoștea a dispărut brusc.

Doi. Prima zi

Cu fața la calculator, cu editorul de text deschis, Samuel a închis ochii în timp ce-și atingea în mod repetat vârful nasului cu degetul arătător, ca și cum inspirația ar fi apărut ca prin magie. Cu un oftat greu, a împins scaunul de birou mai în spate și a decis să meargă la bucătărie pentru o cafea. Citise pe un site că băutura ajuta la concentrare și stimulează creativitatea, dar după a patra—sau era a șaptea?—ceașcă a zilei, se simțea mai mult „electric” decât orice altceva.

Era pe punctul de a apăsa butonul care ar fi făcut ca aparatul de cafea, cel mai bun prieten al său, să funcționeze, când a auzit o bătaie puternică în ușă.

— La naiba! a oftat, trecându-și o mână peste față, cu barba încă nerasă, și peste păr, care între timp era mai dezordonat decât atunci când se dăduse jos din pat. Nu vedea niciun motiv să se pieptene sau să se preocupe de bărbierit, când urma să-și petreacă ziua singur acasă. Asta dacă nu era deranjat de vizitatori neașteptați și incomozi.

Ciocănitul a sunat mai tare și, mormăind o serie de înjurături, s-a dus în sufragerie și a întors cheia, știind pe cine avea să găsească de cealaltă parte a lemnului gros.

— Nu ți-am spus să mă lași în pace, JP? a murmurat el când l-a văzut pe editorul său trecând pragul de lemn și intrând în cabană ca și cum locul ar fi fost al lui.

De când lucrurile începuseră să meargă prost, cu puțin peste șase luni în urmă, viața lui se dăduse complet peste cap: logodna lui fusese ruptă, se îndepărtase de fratele său—de care era foarte apropiat înainte ca toate astea să se întâmple—nu reușise să respecte termenul de predare a manuscrisului și își pierduse cel mai bun prieten (care era și agentul său), ceea ce justifica prezența editorului său acolo. De când explodase bomba, JP își asumase responsabilitatea de a încerca să-l țină concentrat pe terminarea manuscrisului și pe recuperarea avansului mare pe care îl primise.

— Așa cum ți-am spus, a spus JP, intrând în cameră și trecând pe lângă el fără

să-i pese de cuvintele lui ostile. Se obișnuise deja cu el. În adâncul sufletului, JP știa că un câine care latră nu mușcă. Mai ales cel de acolo. Căsuța, deși departe de centrul orașului, e foarte confortabilă...

Samuca s-a încruntat la el, întrebându-se de ce editorul său se comporta ca un agent imobiliar, dar înainte de a avea timp să se întrebe ce se întâmplă, a auzit un murmur lângă el. Și-a întors privirea de la JP și a dat peste... cea mai drăguță fată pe care o văzuse vreodată. Părul blond era des și îi cădea în valuri peste umeri. A clipit din ochi, o nuanță de albastru atât de strălucitoare, încât părea colorată artificial, în timp ce scruta interiorul căsuței. Trăsăturile ei erau foarte delicate, potrivindu-se perfect cu statura ei mică—cu cel puțin un metru mai puțin decât el—ceea ce îi trezea un sentiment de protecție. Același pe care îl vedea reflectat în ochii lui JP și pe care își jurase să nu-l mai simtă niciodată de când se făcuse de râs. Fără îndoială, era frumoasă. Dar mai mult decât atât, avea o strălucire tinerească și plină de viață, care ar fi fost în stare să îl molipsească și pe cel mai serios dintre muritori.

Cu excepția lui, desigur.

Fata trecu pe lângă el, dar îi ignoră prezența, fiind complet concentrată asupra locului. Era atât de orbită de ceea ce privea, încât i se părea că se află în fața celei de-a opta minuni a lumii și nu într-o căsuță din Gramado, departe de tot și de toți—slavă Domnului!

Când s-a oprit la câțiva pași în fața lui, i-a observat trupul curbat îmbrăcat complet în alb, cu pantaloni strâmți, tricou, jachetă și chiar și adidași de tip Converse, tot albi. Era aproape... strălucitoare... dacă putea spune asta.

„Ah, la naiba, am halucinații” s-a gândit Samuca. „Trebuie să fie vina ultimei căni de cafea neagră pe care am băut-o” și-a spus el în timp ce trântea ușa în urma lui. Scuturându-și capul, s-a hotărât să își recapete controlul asupra propriei vieți. Sau, cel puțin, a casei sale.

— Pot să știu ce dracului e asta? a întrebat cu un mormăit, iar JP s-a oprit din vorbit, uitându-se de la fată la Samuca. Samuca s-a uitat la el cu furie, sperând că tonul lui va fi suficient de feroce pentru a-i alunga de acolo. Când s-a uitat la fată, a fost surprins să vadă că aceasta avea mâna la gură și ochii mari, ca și cum ar fi fost șocată de comportamentul lui.

JP a scuturat din cap cu dezgust și s-a uitat înapoi la fată.

— Gabriela, el e Samuca. A făcut semn cu arătătorul în direcția lui. Iartă-i manierele, a spus JP cu un zâmbet blând. A fost departe de civilizație mult timp și probabil că a uitat cum să primească un vizitator.

— Vizitatorii sunt bineveniți doar atunci când sunt invitați. În acest fel, pot refuza prezența și evita această... neliniște, mormăi Samuca, privind-o pe fata al cărei nume îl știa acum.

— Ți-am trimis un e-mail în urmă cu două săptămâni, anunțându-te că îți voi aduce noul asistent. Evident, nu l-ai deschis, așa cum faci cu majoritatea e-mailurilor de la mine.

— Bineînțeles că nu. Nu am timp de pierdut cu discuții mărunte. La urma urmei, am un manuscris de predat, a răspuns el și s-a uitat din nou la Gabriela, fiindu-i greu să își întoarcă privirea.

— Care nu e gata... a spus JP, iar Samuca a ridicat din umeri.

— Încă. În plus, nu am nevoie de un nou asistent.

Reușind să nu se mai uite la ea, bărbatul a trecut pe lângă amândoi, înjurând în sinea lui, și a fost surprins de vocea cristalină care părea să-i inunde tot corpul.

— Normal că ai nevoie de un asistent, a spus ea încet. Casa e un dezastru. Treaba ta întârzie. Și ai nevoie de maniere. Și de o tunsoare.

Cuvintele ei l-au paralizat, surprinzându-l cu îndrăzneala fetei, care abia părea să fi părăsit școala, deși tonul cuvintelor ei nu conținea decât bunătate.

— Cine dracului ești tu... a început el, dar i-a pierdut atenția când fata s-a uitat prin cameră cu un aer neliniștit. În mod clar, căuta ceva. Când a părut că a găsit, a traversat camera, s-a dus la masa din colț și a luat un ornament de sticlă.

— Asta ar trebui să fie de ajuns... a murmurat pentru ea însăși și a dus vasul la el. Unde sunt chestiile alea mici? a întrebat ea cu un mic zâmbet.

— Ce chestii? a întrebat Samuca încruntat și s-a întors spre JP.

— Chestiile alea mici pe care le folosești pentru a cumpăra cafea, i-a explicat ea editorului, care o privea ca și cum ar fi înnebunit.

După câteva momente în care cei doi bărbați s-au privit unul pe celălalt încercând să înțeleagă ce voia, JP a întrebat:

— Monede? a scos câteva din buzunare.

— Da! a exclamat ea și toată fața i s-a luminat de bucurie. Samuca nu s-a putut abține să nu se gândească la faptul că era foarte ciudată. Care e cea mai valoroasă? l-a întrebat pe JP, care i-a întins o monedă. Ai una din astea? l-a întrebat fata pe Samuca. S-a aplecat peste măsuța de cafea, a luat două monede de cincizeci de cenți și i le-a întins ei, care a schițat un zâmbet satisfăcut. Ridicând monedele, le-a aruncat în borcanul de sticlă. Foarte bine. Acum e plătită.

Samuca a clipit de câteva ori și și-a înclinat capul, încercând să înțeleagă ce spunea această femeie nebună.

— Ce?

— Pentru fiecare dată când drăcui, o... monedă, a spus ea și s-a uitat la JP, ca și cum ar fi vrut să se asigure.

JP a scos un râs zgomotos.

— Asta va fi foarte interesant... a murmurat el, râzând în continuare.

Nerăbdător și neliniștit de prezența lor, Samuca a lăsat să iasă o respirație lungă și a spus:

— Când terminați cu jocul, închideți ușa. Eu mai am multe de făcut.

Când s-a întors să se îndrepte spre bucătărie, a fost întrerupt de vocea dulce a fetei.

— JP, mulțumesc că m-ai adus! Promit să nu te dezamăgesc, a spus ea cu atâta seriozitate încât părea că îi promitea să instaureze pacea mondială.

Apoi, a înțeles și, în sfârșit, și-a dat seama că ea spusese că va rămâne. Acolo. În casa lui. În refugiul lui. Acolo unde el nu voia să fie nimeni prezent.

— Ah, nu asta! Nu știu ce pui la cale, dar nu rămâi aici, a spus, știind că părea

nepoliticos, dar nu-i păsa. Nu-și dorea decât singurătatea înapoi. Nu te vreau în casa mea.

JP a gâfâit la cuvintele lui nepoliticoase, dar fata nu părea să fi auzit.

— Samuca! a protestat editorul în timp ce a început să se plimbe prin cameră, privind totul în jurul ei în timp ce mormăia ceva ca pentru sine, făcând considerații despre ceea ce va fi noua ei casă. Gabriela va sta cu tine până la Crăciun. E termenul limită pentru predarea manuscrisului.

Scriitorul a mormăit un „Știu”, dar nu și-a luat ochii de la fata care se îndrepta spre coridor.

— Nu am nevoie de ea aici! a protestat el.

— Va rămâne aici pentru a-ți face viața mai ușoară. Va ține casa în ordine, va bate la mașină orice ai nevoie, se va asigura că mănânci și îți va preda al dracului de manuscris!

Gabriela s-a întors spre cei doi cu indignare, a traversat din nou camera și a luat borcanul de sticlă, ținându-l în fața lui JP. Acesta a scos din buzunar o bancnotă de două Reali și a aruncat-o în vas.

Ea a zâmbit, mulțumită, a pus din nou vasul pe masă și s-a plimbat din nou. Samuca și-a dat ochii peste cap și a protestat.

— Nu vreau nicio nebună aici, JP. Am nevoie de liniște, nu de o ciudată care să-mi cenzureze cuvintele.

— Nu sunt nebună, a murmurat ea încet, fără să pară ofensată de tot ce spunea tipul despre ea. Unde e bradul de Crăciun? a întrebat ea, schimbând subiectul atât de brusc, încât l-a făcut să fie confuz.

— Ce?

— Bradul de Crăciun. Mai sunt cincisprezece zile până la noaptea cea mare. Unde e al tău? a întrebat ea, părând foarte curioasă și chiar îngrijorată.

— Vă las să discutați aceste... ăăă... detalii, a spus JP, luându-l pe băiat prin surprindere cu încercarea lui de evadare. Dar înainte ca acesta să aibă șansa de a-

l opri, editorul a continuat să vorbească. Gabriela, dacă ai nevoie de ceva, mă poți suna. Succes! S-a întors și a plecat.

— JP, ți-ai uitat pachetul aici. S-a dus la ușă și a strigat la bărbatul care se urca repede în mașină și o pornea. Ticălosul!

— Nu văd niciun pachet. Samuca a auzit vocea Gabrielei și s-a întors să o găsească uitându-se după ceva. Sunt sigură că nu a adus niciun pachet... S-a încruntat, părând confuză. Nu s-a putut abține să nu se gândească că arăta foarte drăguță cu acea expresie.

— Tu ești pachetul, a mârâit el, enervat să vadă frumusețea acelui intrus, și a trântit ușa. Când s-a întors, ea se uita în direcția lui, părând amuzată.

— Nu sunt un pachet, prostuțule. Eu sunt o femeie. Asistenta ta... a spus ea, părând mândră în timp ce rostea cuvintele. Unde e familia ta? a întrebat ea.

— În casa lor. Răspunsul a fost doar un mormăit. Ea și-a înclinat ușor capul spre dreapta și l-a privit, deschizând gura cu uimire.

— Nu locuiești cu familia ta? El a clătinat din cap. Cum te descurci să fii cu... soția ta?

Samuca nu s-a putut abține să nu se încrunte la acest cuvânt.

— Ți se pare că sunt genul de om care are o soție? a întrebat sarcastic, iar ea a răspuns, dar cuvintele ei erau lipsite de ironie.

— Nu chiar... ești prea capricios.

Ea s-a întors când el a pufnit și a trecut pragul casei, intrând înăuntru.

— Hei! Unde te duci?

— Mă duc la muncă! a spus entuziasmată și a mers pe hol ca și cum ar fi fost pe cale să găsească o comoară. Am multe de făcut.

Neavând altă alternativă, a urmat-o pentru a o împiedica pe nebuna aceea să facă vreo pagubă în casa lui.

Trei. A doua zi

Simțindu-și stomacul gol, Samuca s-a lăsat pe spate în scaun, a închis documentul în care nu mai tastase nimic și s-a ridicat în picioare. Zgomotele de tigaie care se auzeau dinspre bucătărie indicau că Gabriela, cunoscută și sub numele de nebuna cu oale și asistenta lui, pregătea prânzul. A mers desculț pe hol, simțind lemnul rece al podelei de scândură sub tălpile picioarelor sale. Se aștepta să simtă miros de mâncare făcută în casă—singurul lucru bun în legătură cu faptul că în casă locuia o femeie—dar tot ce i-a simțit nasul când a adulmecat a fost un miros puternic de arsură.

Și-a accelerat pasul spre bucătărie și a deschis larg ochii când a văzut haosul.

— Sfinte Sisoe... a început să înjure și a luat-o la fugă. Gabriela stătea în fața aragazului, uitându-se la flăcări cu o încruntare și o expresie care putea fi definită ca fiind nedumerită.

Stingând repede focul, a luat un prosop de vase, l-a pus sub jetul de apă, l-a scurs și apoi a aruncat cârpa umedă peste flăcări, scuipând o serie de înjurături.

— Ce dracului faci cu bucătăria mea? Vrei să dai foc la casa asta nenorocită? a strigat, iar ea s-a îndepărtat, plecând. Slavă Domnului că pleacă, s-a gândit Samuca în timp ce stingea focul.

— Nu așa repede, băiete.

În timp ce el înclina capul încercând să-și dea seama ce era aluatul acela diform și prăjit care ieșise din oala de pe aragaz—de fapt, nu era nicio tigaie în ea—Gabriela s-a întors în bucătărie cu borcanul de sticlă. Samuca s-a întors spre ea și a mai scăpat câteva înjurături, dându-i de înțeles toată furia pe care o simțea.

Ea a tăcut câteva clipe în timp ce mișca degetele mâinii care era liberă ca și cum ar fi făcut matematică și, când a fost mulțumită, a spus:

— Treizeci și opt.

— Ce? a întrebat el, trecându-și o mână prin păr în semn de frustrare. Treizeci și opt ce?

— Ai cunoștințe extinse de cuvinte urâte. Nu am mai întâlnit pe nimeni care să cunoască un număr atât de mare și de variat.

Samuca s-a uitat la ea. Nu era posibil. Fata asta se juca cu el, s-a gândit. Dar când a privit-o mai atent, și-a dat seama că expresia ei nu era ironică, răutăcioasă sau batjocoritoare. Dimpotrivă, Gabriela părea curioasă și amuzată de faptul că cineva putea spune atâtea cuvinte urâte. Fața ei arăta o inocență totală.

Băgându-și mâna în buzunarul blugilor, a scos o bancnotă de cincizeci de Reali pe care uitase să o țină în portofel și a aruncat-o în nenorocita de oală. „Cred că înnebunesc la fel de tare ca ea” s-a gândit el când și-a dat seama că o asculta. Nebuna aia aproape că-i dăduse foc la cabană, iar el plătea pentru că a spus înjurături. În propria lui casă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu am să-ți dau rest, a răspuns ea când a văzut valoarea bancnotei, iar el nu s-a putut abține să nu râdă de ridicolul situației.

— Lasă-i acolo. Sunt sigur că voi avea nevoie de ei foarte curând, a spus el, ridicând din umeri. Ce s-a întâmplat aici? a întrebat el, uitându-se din nou la aragaz.

— Am urmat instrucțiunile de pe ambalaj... a murmurat ea cu un oftat.

— Care au fost alea? a întrebat el, uitându-se la ea.

— Pune pastele pe foc, a răspuns ea, ca și cum ar fi fost evident.

— Și oala? a întrebat el, încruntându-se și simțind o durere de cap.

— Ce oală? a întrebat ea înapoi, confuză.

— Isuse, a murmurat el. Ai gătit vreodată în viața ta?

Ea a clătinat din cap, negând.

— Dar învăț repede, a răspuns cu speranță.

Simțindu-se învins, Samuca a aruncat prosopul de vase ars în chiuvetă și a ieșit din bucătărie.

— Văd... a murmurat el, iar ea a zâmbit. Cred că ar fi mai bine să mergem să mâncăm ceva înainte să-mi dai foc la casă. Ai nevoie să te schimbi de haine?

Ea s-a uitat la ceea ce purta și l-a urmat în timp ce traversa holul spre dormitor.

— Să-mi schimb hainele? a întrebat ea. Nu am de ce să mă schimb.

— Unde îți sunt bagajele?

— Bagajele?

— Da, o să stai aici până la Crăciun. Sunt cincisprezece zile... Ce ai de gând să porți?

Gabriela a ridicat din umeri, confuză. La ea acasă nu trebuia să-și facă niciodată griji pentru așa ceva. A privit-o, întrebându-se de unde venea fata aceea.

— Ai fugit de acasă?

— Oh... nu! a răspuns ea, surprinsă de întrebarea lui.

— Ai făcut ceva greșit? Ai ucis pe cineva și ai fugit? Te ascunzi aici? a întrebat el, iar ea a deschis ochii larg.

— Bineînțeles că nu! Aș fi incapabilă să omor pe cineva.

El a privit-o cu ochii pe jumătate închiși și a analizat răspunsul ei pentru o vreme. Avea dreptate. Era prea neștiutoare pentru a ucide chiar și o furnică.

— În regulă. Rămâi aici cât timp îmi schimb hainele. Și să nu mai provoci alte necazuri! a spus el, arătând cu degetul spre ea. A trântit ușa dormitorului în timp ce ea s-a întors în sufragerie și s-a așezat pe canapeaua moale ca să-l aștepte. Abia dacă știa că a nu intra în necazuri era ceea ce își dorea ea cel mai mult.

***

În timp ce Samuca conducea mașina spre centru, Gabriela urmărea totul cu mare emoție. Era prima ei experiență în acea lume, iar fata era impresionată de tot ceea ce vedea și simțea. Desigur, auzise despre cum funcționau lucrurile, despre obiceiuri și tradiții, dar acolo totul era mult mai bogat și mai interesant decât în imaginația ei. Drumul pe care îl urmau era plin de copaci mari și era posibil să simtă mirosul frunzelor adus de vântul blând care îl lovea. Cerul din decembrie era foarte albastru, iar vremea era foarte diferită de cea din lumea ei, mereu blândă.

Și-a întors privirea către tipul de lângă ea. Era un bărbat foarte chipeș, dar cu o aură foarte încărcată. Nu degeaba avea inima frântă, așa cum spusese Angela. Era imposibil ca cineva atât de anxios ca el să fie fericit. Toate acele sentimente rele, care scoteau la iveală tot ce era mai rău în el, contribuiau la a-i face inima să sângereze de durere, disperare și frustrare.

După ce au luat-o pe la intrarea în oraș, Samuca a dus-o într-un loc numit Praça do Moinho—un centru comercial care reunea magazine și gastronomie într-un singur loc. După ce au parcat mașina, au coborât din vehicul, iar el a privit la felul în care Gabriela se uita în jur, încântată de priveliște.

— Nu ai venit niciodată în Gramado? a întrebat el. Ea îi amintea de acei turiști care se înghesuiau în oraș și erau fermecați de frumusețea locală. Fata a clătinat din cap, uitându-se atentă la decorațiunile de Crăciun din magazine, iar el nu și-a putut stăpâni curiozitatea. De unde ești? Nu am putut să-ți identific accentul...

— Dintr-un loc numit Orașul Îngerilor, a murmurat ea, preocupată să nu-i dezvăluie prea multe despre ea. A ținut cont de indicațiile Angelei, nu voia să-și dezamăgească mentorul.

— N-am auzit niciodată de... a spus el, trecându-și o mână peste păr.

— Majoritatea oamenilor nici măcar nu știu, a completat ea și i-a distras atenția. Și acum, unde mergem?

— Să luăm prânzul, a răspuns el. Voi fi mai puțin iritat să merg la cumpărături dacă am stomacul plin.

Ea a zâmbit și a dat din cap, iar el a condus-o spre restaurantul fratelui său, la

care obișnuia să meargă atunci când era în oraș. În această perioadă a anului, Gramado „respira” Crăciunul, cu străzile și bulevardele sale atent decorate și iluminate. Spiritul Crăciunului era prezent la fiecare colț de stradă, iar Gabriela a fost imediat emoționată de el, cântând colinde în timp ce se îndreptau spre restaurant. Era perioada din an pe care o adora cel mai mult, pentru că, la fel ca pe Pământ, și în lumea ei se dădea o mare petrecere pentru a sărbători nașterea Fiului lui Dumnezeu.

În timp ce mergeau, Samuca s-a uitat surprins în direcția ei. A cântat Noapte de Vis în surdină. De când îi murise mama, Crăciunul era pentru el doar o altă sărbătoare și un moment în care se închidea singur acasă și bea până uita de suferințe, pierderi și dezamăgiri. Bucuria aceea nestăvilită de Crăciun era de neînțeles pentru el.

Când s-au oprit în față la Nico's Trattoria, restaurantul italian excelent și călduros al fratelui său, așa cum făcuse pe tot parcursul turului, Gabriela s-a arătat entuziasmată și încântată de locul respectiv. Deși nu era dispus să facă față cerințelor familiei, știa că nu putea merge la alt restaurant decât acesta dacă nu voia să provoace un al treilea război mondial.

La treizeci și doi de ani, Nico era fratele său mai mare de succes. Întotdeauna fuseseră foarte buni prieteni, dar de când viața lui Samuca se întorsese cu susul în jos, îl evitase. În ciuda faptului că își iubea fratele, nu era pregătit să împărtășească cu el tot ceea ce îl chinuia... și nici nu știa dacă va putea să o facă vreodată. Așa că era mai ușor să îl evite pe Nico, aventura lui de succes și relația lui de dragoste fericită, tot ceea ce Samuca nu mai avea.

Fără să vrea să se adâncească în sentimentele sale, a intrat în restaurant însoțit de fată și a fost primit imediat de fratele său.

— Nu ne-am văzut de mult! a exclamat Nico, iar Samuca a dat din cap, acceptând salutul fratelui său. Cei doi și-au dat mâna și s-au îmbrățișat, în timp ce Gabriela stătea lângă ei, încântată de manifestarea de afecțiune dintre ei. După ce văzuse partea negativă a lui Samuca, faptul că avea ocazia să asiste la o latură mai blândă—chiar dacă nu era pentru ea—era mulțumitor. Era pentru prima dată când îl vedea zâmbind și nu se putea abține să nu se gândească la faptul că arăta și mai frumos când lăsa garda jos, ridicată atât de puternic în fața lui. Cu fiecare clipă pe care o petrecea cu el, Gabriela își dorea să-l ajute să-și recapete încrederea în sine și în ceilalți.

Când cei doi bărbați s-au îndepărtat, Nico și-a desprins privirea de la fratele său și s-a uitat la Gabriela cu un zâmbet.

— Și cine este aceasta? a întrebat entuziasmat când și-a văzut fratele însoțit. De la sfârșitul logodnei, Samuca se închisese din ce în ce mai mult în singurătate. Era prima dată când îl vedea pe Samuca cu o altă femeie de când se întâmplase totul.

— Frate, ea e Gabriela, noua mea asistentă, a spus el și s-a întors spre ea. El e Nico, fratele meu. E proprietarul localului.

Gabriela a zâmbit larg și a strâns mâna pe care i-o întindea Nico.

— E o plăcere să te cunosc. Sper că fratele meu nu-ți face probleme.

Și-a dat ochii peste cap râzând și a fost urmată de Nico, care a râs și el, știind că Samuca era la fel de dificil pe cât își imagina.

— Haideți, vă conduc la o masă.

După ce i-a așezat la masa preferată a lui Samuca și le-a indicat meniul zilei ca sugestie pentru prânz, Nico i-a lăsat singuri și s-a dus în bucătărie să trimită comanda.

L-a privit dispărând, uitându-se prin geamurile imense din podea până în tavan, care le permiteau să vadă mișcarea străzii. În ciuda faptului că era un singuratic, Samuca adora să privească mișcarea și oamenii. Să vadă viața trecând prin fața lui și să facă parte, chiar și pentru câteva clipe, din firul care țese existența altor ființe era pentru el o sursă inepuizabilă de inspirație, dar o scotea din minți pe Letícia, fosta lui logodnică. Ea se plângea tot timpul că el nu-i acorda atenție, că nu înțelegea nevoia lui de a absorbi lumea pentru a o transpune în cuvintele sale.

Amintindu-și că imaginea fostei sale iubite era întotdeauna însoțită de un sentiment de tristețe profundă și încercând să evite să fie abătut, și-a întors privirea spre Gabriela. Chiar dacă nu se simțea confortabil cu prezența ei acasă, nu se putea abține să nu fie curios în legătură cu fata aceea care semăna cu un fel de optimistă extremă, purtând mereu această mască a bucuriei, fără să se enerveze vreodată.

— Ce te-a adus aici? a întrebat-o direct, surprinzând-o.

Gabriela a clipit, încercând să-și organizeze gândurile pentru a explica ceea ce o întreba el, fără să dezvăluie ce nu putea dezvălui.

— Să spunem că am o misiune, a răspuns ea, privindu-l în ochi. Și-a dat seama că asta era ceva ce făcea întotdeauna: să privească pe oricine în ochi, vorbind direct cu persoana respectivă, ca și cum nu ar fi avut nimic de ascuns. Și am venit aici pentru a o îndeplini...

— Între timp, lucrezi ca asistentă a unui scriitor antisocial care nu te vrea la el acasă? a întrebat el, mustrându-se în sinea lui pentru că a fost din nou nepoliticos cu ea.

Ea a dat din cap și a zâmbit, părând amuzată.

— Ceva de genul ăsta.

— Și ai experiență ca asistentă?

Gabriela a făcut o scurtă pauză în timp ce îi analiza întrebarea. Dacă ținea cont de faptul că era încă ucenică și îi ajuta pe toți cei care aveau nevoie de asta în lumea ei, putea spune că avea experiență.

— Puțin, a răspuns ea, convingându-se că nu mințea.

— Dar nu știi să gătești? Samuca a ridicat o sprânceană.

Ea a scuturat din cap, negând.

— Nu a fost niciodată... ăăă... necesar.

Era pe punctul de a pune o altă întrebare, când cineva a venit și a așezat farfuriile în fața lor.

— Samuca! Josie, logodnica fratelui său, a exclamat. Ce mă bucur să te văd aici!

S-a dus la el, îmbrățișându-l strâns. Nico a sosit apoi, cu încă două feluri de mâncare.

— Sper că nu vă supărați dacă vă însoțim la prânz.

— Bineînțeles că nu, a răspuns Samuca, iar cuplul s-a așezat.

— Ce miros delicios! a spus Gabriela, respirând adânc în fața farfuriei sale. Nico a râs, mulțumit că îi făcuse plăcere fetei.

— E rețeta mamei noastre de tagliatelle cu fructe de mare.

— O rețetă de familie! Ce frumos! a spus ea și a bătut din palme.

În timpul prânzului, Nico și Josie au vorbit cu Samuca și Gabriela, povestind de mai multe ori despre vremea când el și fratele său au ieșit împreună cu viitoarele lor soții. Cele două cupluri erau prietene, iar faptul ăsta l-a obligat să-și amintească acele momente pe care voia să le uite. Fratele a schimbat subiectul, abordând un punct slab al relației lor chiar în acel moment.

— Te-ai gândit la ceea ce ți-am cerut? a întrebat Nico cu o voce joasă și o expresie foarte serioasă.

Samuca s-a uitat la fratele său și a clătinat din cap. Acest subiect era o sursă de mare tensiune între ei. De când logodna lui Samuca se încheiase, cuvântul „nuntă” fusese eliminat din dicționarul său, ceea ce reprezenta o mare problemă pentru Nico, care insista nu numai să fie prezent la ceremonie, dar și să fie unul dintre cavalerii săi de onoare. În ciuda faptului că știa cât de mult fusese rănit fratele său, lui Nico nu părea să-i pese de sentimentele lui Samuca în legătură cu căsătoriile și nu putea să accepte faptul că acesta nu voia să meargă la nunta lui.

— Nu vreau, omule. Ți-am spus, a răspuns el într-un mormăit. Postura relaxată pe care o afișase în timpul prânzului era acum complet tensionată.

— Nu-mi vine să cred că ai de gând să-mi faci asta, s-a plâns Nico, rănit.

Samuca a tras aer în piept, enervat de conversație.

— Ți-am explicat deja cum mă simt. Nu vreau să merg. Nu pot să vin.

Gabriela s-a uitat de la unul la altul, observând tensiunea dintre frați. Era sigură că acesta era unul dintre punctele misiunii ei și a rămas cu ochii pe evenimente. Și-a întors privirea de la Samuca și s-a oprit la Josie, care își împletea degetele cu cele ale mirelui ei și le mângâia, ca și cum ar fi încercat să-l calmeze. Intuiția Gabrielei spunea că Nico era foarte rănit de refuzul fratelui său, iar logodnica era cea care îl ținea în echilibru. Era ușor de dedus că Samuca refuza cererea fratelui său din egoism sau ceva de genul ăsta, dar în timp ce îl privea, Gabriela simțea

toată durerea pe care o purta în piept. Suferea din cauza mai multor lucruri, iar cererea fratelui său adăuga și mai multă greutate la durerea lui, care era mascată de proastă dispoziție și de grosolănie.

Nico a dat din cap și s-a scuzat, ridicându-se de la masă și luând farfuriile cu el. Când și-a întors privirea de la Samuca, Gabriela a fost surprinsă să vadă că restaurantul—care fusese gol când au sosit—era acum plin.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, Gabriela, a spus Samuca, iar ea a dat din cap cu un zâmbet blând. A vrut să-l consoleze, să-l îmbrățișeze și să-i spună că totul va fi bine, dar nu a putut. S-a ridicat în picioare, urmat de ea, și a depus un sărut pe vârful capului cumnatei sale.

— Îmi pare rău, a murmurat el, iar Josie a dat din cap și i-a zâmbit blând.

— Totul va fi bine, dragă... nu ne-am pierdut încrederea, a spus ea, i-a făcut cu ochiul, i-a zâmbit Gabrielei și a plecat de la masă. Cuvintele fetei au lovit-o profund. La fel ca Josie, ea nu-și va pierde încrederea că va reuși să-i recupereze inima.

***

Pentru prima dată, Gabriela mergea la cumpărături și era încântată de cantitatea de haine colorate care se găseau în magazine. În lumea ei, toți se îmbrăcau în alb, dar acolo putea purta toate culorile curcubeului dacă dorea. Și bineînțeles că voia.

La început, Samuca era într-o dispoziție proastă—rezultatul stării sale obișnuite de spirit împreună cu supărarea cauzată de neînțelegerea cu fratele său. Își păstrase expresia necăjită, lucru care era de acum ceva obișnuit în viața lui de zi cu zi. Dar bucuria Gabrielei la fiecare nouă descoperire din timpul cumpărăturilor l-a influențat. Nu înțelegea cum putea cineva să pară atât de vesel tot timpul, mulțumit de cele mai simple lucruri din viață. Iar la al treilea magazin, deja zâmbea și râdea la comentariile ei amuzante.

I s-a părut curios cum fata a fost surprinsă să îl vadă plătind cu un card de credit,

spunând că în orașul ei nu exista așa ceva, ceea ce l-a făcut să se gândească la faptul că trebuie să fi trăit într-un oraș foarte rural, unde facilitățile vieții moderne nu ajunseseră. Ieșeau din cel de-al treilea magazin când l-a văzut. A simțit cum i se întoarce stomacul pe dos când privirile li s-au întâlnit. Nu se mai văzuseră de luni de zile, de când Marco fusese ultima dată la el acasă ca să-și ceară iertare. Cum să ierți pe cineva în care ai avut încredere toată viața ta—carieră, sentimente, planuri, totul—dacă acea persoană te-a trădat în cel mai josnic mod posibil? Imaginea lui Marco în pat cu Letícia încă îl făcea să se trezească noaptea transpirând, simțind că trupul îi era sfâșiat în sus și în jos de o lamă ascuțită. Mai mult decât pierderea femeii pe care o iubea, Samuca simțea pierderea prietenului său. Nu și-a imaginat niciodată că Marco va avea curajul de a-i face așa ceva și, în ciuda faptului că fostul agent îi ceruse iertare de nenumărate ori, nu putea să ierte sau să uite.

— Samuca, prietenul meu... a început Marco, iar privirea de dispreț și dezgust pe care i-o rezerva scriitorul a făcut-o pe Gabriela să tremure din cap până în picioare. Mai era un punct al misiunii ei, era sigură. Și, mai ales, era un punct esențial în ceea ce îl făcea pe Samuca acel om gol pe dinăuntru.

Cu dispreț pur în glas, s-a uitat la bărbat și a mârâit.

— Să nu îndrăznești să mă numești prieten. Nu știi ce înseamnă asta.

— Iartă-mă, te rog.

A scuturat din cap, simțind cum inima îi sângerează din nou la amintirea dublei trădări.

— Niciodată, a spus el și s-a ferit de bărbatul care părea devastat. Și-a accelerat ritmul, ceea ce însemna că Gabriela trebuia să alerge după el.

S-au urcat în mașină și, fără întârziere, a pornit-o și a luat-o pe drumul de întoarcere spre casă într-o liniște totală.

Patru. A treia zi

Samuca nu a simțit niciodată că era atât de greu să scrie o carte cum a simțit-o cu aceea. Era un renumit autor de romane fantastice, cu povești destinate publicului tânăr, ale căror teme erau întotdeauna menite să-i încurajeze pe cititorii săi, să le stimuleze aptitudinile și să abordeze subiecte relevante pentru acest public. Întotdeauna fusese un tip pozitiv—întotdeauna alesese să vadă partea bună a tuturor lucrurilor... paharul pe jumătate plin, cum se spunea—dar după ultimele evenimente se simțea deznădăjduit. Era ca și cum tot ceea ce credea fusese distrus chiar în fața lui. Cum ar fi putut să scrie despre personaje care luptau împotriva răului și care aveau o încredere totală că binele învinge întotdeauna, când el însuși nu mai putea să creadă asta?

Și-a trecut mâinile prin păr, frustrat, după ce a recitit ceea ce scrisese în ultimele cinci pagini. Era o porcărie. Era pe punctul de a șterge cele cinci mii opt sute treizeci și două de cuvinte pe care le scrisese în ultimele trei ore, când a auzit o bătaie ușoară în ușă.

Gabriela a intrat cu două căni de cafea în mână. Nu putea să nege, fata era amuzantă. De când făcuse cunoștință cu cafeaua, în prima zi acolo—pentru că, spre surprinderea lui Samuca, de unde venea ea nu exista acest lichid care părea făcut de zei și care dă multă energie, după propriile ei cuvinte—devenise dependentă. Din când în când, făcea cafea pentru amândoi și i-o ducea la birou. La început, Samuca se simțea incomodată de această invazie a intimității sale, dar acum... ei bine, acum prezența ei era chiar binevenită pentru a alunga frustrarea și proasta dispoziție.

— Mulțumesc, a murmurat el în timp ce lua cana de la ea și a fost surprins când a luat o înghițitură. Ce e aici? a întrebat înainte de a mai lua o gură.

Ea a zâmbit și, fără să aștepte o invitație, s-a așezat pe canapeaua gri din cealaltă parte a camerei. Spre deosebire de prima zi, fata nu era îmbrăcată toată în alb. De fapt, purta o rochie atât de colorată, încât părea să aibă toate culorile curcubeului. La oricine altcineva, acea ținută ar fi arătat ridicol... dar la ea, ei bine, îi sporea și mai mult frumusețea.

— Judith m-a învățat cum să adaug esență de vanilie, a explicat ea în timp ce el se încrunta. Nu e bună?

— Nu, dimpotrivă, dar... cine e Judith?

— Vecina ta.

— Cine?

— Vecina. Locuiește în căsuța din față cu soțul și fiul ei mic. Sunt niște oameni grozavi, a explicat ea.

El a privit-o cu atenție. Locuia în acea căsuță de câteva luni și habar nu avea că are vecini.

A luat o înghițitură de cafea și a privit spre computer.

— Ce scrii? a întrebat ea, mirată. Nu mai văzuse niciodată una dintre acele cutii pe care le folosea el și i se părea incredibil că reușea să pună înăuntru atâtea cuvinte, cât să scrie o carte întreagă. Când Gabriela și-a întors privirea de la laptop, a observat că el părea supărat.

Îmi scriam cartea, dar nu prea reușesc.

— De ce nu? Despre ce e vorba? A luat ultima înghițitură de cafea, a pus cana pe masă și s-a aplecat, sprijinindu-și brațele pe genunchi, curioasă să afle despre ce era vorba.

— E despre un războinic care trece printr-un portal temporal și pornește într-o aventură într-o altă lume...

— Oh... a murmurat ea, simțind un fior în stomac când a asociat povestea războinicului cu a ei. Și de ce nu-ți place?

— E o porcărie... a spus el și s-a întors spre calculator, selectând tot textul pe care îl scrisese până atunci.

— Ce faci? De ce a devenit totul albastru?

— Șterg tot.

— Ștergi? a întrebat ea.

— Da, voi șterge totul. Ia-o de la capăt, e o porcărie totală.

— Oh, Doamne! Nici vorbă de așa ceva! Așteaptă! i-a cerut ea, fără să știe de ce a făcut-o. Nu știa nimic despre cărțile cu războinici, dar i se părea o cruzime să șteargă atâtea cuvinte care puteau fi folosite pentru altceva dacă nu pentru povestea aceea... Nu crezi că nimeni, în afară de tine, nu ar trebui să-ți citească povestea? Pari prea implicat în ea ca să-ți dai seama.

— Încerci să spui că nu sunt în stare să-mi evaluez propria operă? a întrebat el.

— Exact, a spus ea și a zâmbit. Pentru prima dată, reușise să scoată un râset de la el, ceea ce i-a făcut pieptul să se încălzească.

— Foarte bine, a spus el când s-a oprit din râs. Întorcându-se la calculator, a generat un fișier, l-a transmis către Kindle și i l-a înmânat.

— Ce este? Ea s-a uitat la echipamentul din mâna ei.

— Nu ai spus că cineva trebuie să-mi citească textul pentru a-l evalua?

Ea a dat din cap.

— Îl vei citi tu.

— Dar eu nu înțeleg nimic din toate astea... a murmurat ea, privind speriată la echipament, ca și cum ar putea să o muște în orice moment.

— Nu trebuie să înțelegi, ci să simți. Asta fac cărțile cu cititorii, îi transportă în alte lumi, îi fac să trăiască aventuri incredibile și să simtă emoții care nu ar fi posibile dacă nu ar fi paginile lor.

— Și o voi citi aici? a întrebat ea.

— Da, manuscrisul se află acolo acum.

A apăsat butonul care a pornit aparatul și a deschis fișierul cărții.

— Dă-i drumul, a spus el, indicându-i ecranul și arătându-i cum să întoarcă paginile.

Într-un timp foarte scurt, Gabriela s-a îmbarcat în aventura tânărului care, ca ea, a plecat în misiune într-o altă lume și s-a pierdut în cuvintele lui Samuca.

***

Trecuse puțin peste o oră de când Gabriela începuse să citească manuscrisul. Samuca o lăsase singură în birou, ghemuită pe canapea, iar de atunci se plimbase prin casă ca un zombi. Nu știa unde-i era capul când o lăsase să citească ceea ce scrisese. De obicei, nu lăsa pe nimeni să citească nimic din ceea ce crea până când nu termina și nu era sută la sută mulțumit de rezultat. Dar nu știa ce putere avea fata aceea care îl încuraja să facă lucruri pe care nu și le imaginase niciodată.

Acum era acolo, plimbându-se prin cameră, nesigur ca un adolescent la liceu, așteptând ca profesorul să-i corecteze eseul, în loc să fie scriitorul premiat și renumit care era.

Gândul la asta l-a făcut să se concentreze asupra bibliotecii mari din sufrageria lui. Acolo, la loc de cinste, se aflau cărțile pe care le iubea atât de mult și premiile primite de-a lungul anilor pentru publicațiile sale. Într-o ramă, se afla o poză cu el alături de alți doi scriitori, în timpul unui atelier, în care râdeau fericiți. Unde era acel băiat lipsit de griji, care se bucura de viață și iubea să scrie? Când a pierdut controlul cuvintelor și a renunțat la pasiunea sa pentru a deveni acea persoană nefericită și capricioasă?

„În momentul în care ai descoperit că viața nu este un basm și că nu există un fericiți până la adânci bătrâneți” s-a gândit el. Trădarea lui Marco și a Letriciei l-a marcat profund. Semnele de suferință erau atât de adânci, încât nu se mai simțea capabil să iubească.

Era pe punctul de a se ridica pentru a lua Kindle-ul înapoi—nu voia să se facă de râs și să lase pe cineva să citească ceva ce știa că nu era în regulă—când a auzit râsete venind dinspre birou. Era un sunet moale, cristalin și atât de frumos, încât s-a simțit învăluit de vibrația lui.

De când nu mai auzise râsul în casa aceea! Cu mult, mult timp în urmă...

Ea a râs din nou, făcându-i inima să se înmoaie. Renunțând să o împiedice să continue să citească, s-a așezat în fotoliul de catifea, și-a sprijinit picioarele pe suportul de aceeași culoare și și-a permis să se bucure de acel moment. S-a relaxat la auzul râsului Gabrielei. Să le ofere bucurie celor care îi citeau poveștile era unul dintre scopurile principale ale lui Samuca și era magic să vadă acest lucru întâmplându-se atât de aproape.

***

— Și restul? a auzit întrebarea în spatele lui și s-a întors, găsind-o pe Gabriela cu Kindle-ul în mână.

— Ce rest?

— Restul poveștii. Trebuie să știu ce se va întâmpla cu Robert.

— Nu am terminat-o... a mormăit el, iar ea a ocolit scaunul, oprindu-se în fața lui.

— Și ce mai aștepți? a întrebat și i-a întins brațele pentru a-l ajuta să se ridice. Haide, haide!

— Crezi că așa merge treaba? Am nevoie de inspirație, a protestat Samuca.

— De ce mai ai nevoie de inspirație, când povestea incredibilă o ai deja în mâinile tale? Pare a fi una dintre poveștile pe care unul dintre consilierii noștri, Miguel, obișnuia să le spună începătorilor! Reține atât de mult atenția încât nimeni nu se poate liniști până nu se termină.

— Ce începători? întrebă Samuca, nedumerit.

— De la... ăăă... cursul de asistenți, a răspuns Gabriela, încrucișându-și degetele în spatele ei. Cineva îi spusese că era o resursă care trebuia folosită în situații extreme și aceasta părea să fie una dintre ele.

— Ce interesant... a murmurat el gânditor, dar ea a schimbat subiectul.

— De ce credeai că nu e bună?

— Pentru că nu e. Nu găsesc tonul personajului. Robert ar fi trebuit să fie un erou entuziast, curajos, brav și bun la suflet. Până la o anumită parte a cărții, așa este, dar apoi...

— A devenit plictisitor, morocănos și neîncrezător în lume. Mai cunoști pe cineva așa? a întrebat ea, iar el și-a dat ochii peste cap.

— Ah, rahat! Nu sunt aici ca tu să mă judeci, a răspuns el, în timp ce ea s-a întors, s-a dus la masa din colț, a luat borcanul de sticlă și i l-a întins. Ce? a întrebat el. „Rahat” nu e un cuvânt urât. Ea a împins și mai ferm vasul spre el. Nu lăsasem mai mulți bani aici data trecută?

— Ți-au plătit injuriile de aseară, a răspuns ea, ridicând din umeri. El s-a agitat în fotoliu, și-a scos portofelul din buzunarul blugilor, a luat o bancnotă de zece Reali și a aruncat-o în vas, care avea deja o sumă frumușică în el.

— O să devin sărac la final.

— Dacă te comporți frumos, banii vor rămâne în portofel.

Ea a zâmbit larg, iar el a fost incapabil să rămână serios. Cei doi au râs împreună și ea s-a așezat pe canapeaua din fața lui.

— Știi, fiecare povestitor pune mult sine în cuvintele sale, a început ea să explice. În timp ce Miguel îi implicat pe toți, povestind aventuri incredibile și într-un mod atât de captivant, Cielo, un alt consilier al meu...

— Cielo? a întrebat el.

— Așa e. La curs. Ei bine, Cielo era și el un consilier. În ciuda faptului că avea multă experiență, nu era înzestrat cu harul răbdării, iar poveștile sale reflectau asta, a continuat ea să explice. Rezultatul: sesiunile sale de povestire nu aveau succes printre... ăăă... asistenți. Iar el nu putea înțelege de ce. La urma urmei, era la fel de înțelept ca Miguel.

Samuca a dat din cap, așteptând să vadă încotro se îndrepta.

— Până când Miguel i-a explicat lui Cielo că nu vorbea din inimă. În ciuda faptului că avea o mulțime de cunoștințe de transmis, nu se putea concentra doar pe asta, trebuia să-și deschidă inima și să permită ca esența lui să fie auzită. Cred

că asta s-a întâmplat. Ți-ai închis inima în cuvintele tale și ți-ai permis doar să auzi acea parte rănită din tine.

S-a aplecat spre el, care deja se apropiase de ea, cu brațele sprijinite pe genunchi și ascultând cu atenție ceea ce spunea. Gabriela a întins mâna și i-a atins inima, făcându-l să tremure ușor.

— Trebuie să-l găsești pe Samuca de la începutul cărții. Cel care e la fel de îndrăzneț și curajos ca tânărul Robert și care e capabil să depășească orice provocare care i se pune în față. El se află în tine.

Samuca a închis ochii, așezându-și mâna peste a ei și simțind cum vocea i se frânge în timp ce răspunde.

— Nu știu dacă sunt capabil de asta. Am pierdut tot ce aveam și când s-a întâmplat asta, inima mea a sângerat până la moarte.

Cu un zâmbet moale, Gabriela a murmurat:

— Inima ta nu e moartă. O simt cum bate lângă mâna mea. În plus, sângele vărsat e culoarea perfectă pentru a picta o nouă iubire.

I-a zâmbit și el a lăsat să-i scape o lacrimă cu colțul ochiului.

— Nu știu dacă pot... a mormăit el, iar ea l-a privit în ochi, transmițându-i multă încredere.

— Știu că poți. Încearcă doar să lași dragostea să intre în tine.

Cei doi au tăcut câteva clipe, până când, cu un oftat, s-a ridicat și a spus, înainte de a părăsi camera:

— Voi încerca... S-a întors, a făcut câțiva pași și s-a oprit. Gabriela?

— Da... a spus ea.

— Mulțumesc.

Cinci. A șaptea zi

Samuca a auzit sunetul unui radio venind dinspre bucătărie și l-a urmărit până acolo. A găsit-o pe Gabriela bătând un aluat de prăjituri într-un mixer pe care nici măcar nu știa că îl are. A zâmbit când a văzut că purta colanți cu imprimeu de pisicuță și un tricou albastru. Era desculță, cu părul prins în vârful capului și încă arăta uimitor. Era încă surprins să vadă că, în câteva zile, ea—care nici măcar nu știa ce este o tigaie—gătea atât de bine. Va trebui să intre în sala de sport după Sărbători pentru a-și recăpăta forma după atâtea mâncăruri delicioase.

— De unde a apărut mixerul ăsta? a întrebat, speriind-o. Și-a pierdut ritmul și aluatul a sărit, stropind mai multe locuri. Pare vechi...

— Hopa! Și-a recăpătat mișcarea mixerului și s-a uitat din nou la caietul în care era notată rețeta. Judith mi l-a împrumutat.

Gabriela vorbea mereu despre Judith, vecina pe care el nu o cunoștea, dar despre care știa deja multe. Femeia o îndruma mereu pe Gabriela în privința bucătăriei și, după rețetele pe care fata le făcea, trebuia să fie o bucătăreasă pricepută.

Inițial, Samuca s-a gândit că Gabriela l-ar putea ajuta citind textele de pe calculator, răspunzând la e-mailuri și alte lucruri de genul acesta, dar era groaznică cu orice fel de tehnologie mai avansată. Habar n-avea ce este un telefon mobil și nu înțelegea cum o scrisoare poate călători prin spațiul cibernetic. Dar îi plăcea să facă experimente culinare, dovedindu-se o bucătăreasă excelentă. Iar Samuca trebuia să fie de acord că nu mai mâncase atât de bine de multă vreme.

În plus, la sfârșitul zilei, ea citea textul la care lucrase. După aceea, discutau despre scene, despre personaje, iar ea îi dădea păreri sincere și sugestii foarte pertinente. Aceasta era partea din zi care îi plăcea cel mai mult. Nu-și dăduse seama că, în dorința lui de a scăpa de toată lumea, se simțea atât de singur. Și, folosindu-se de întâmplările din cartea lui, putea să discute cu ea despre sentimente care îi pătrundeau adânc în suflet, folosind personajele ca mijloc de apărare.

Oprind mixerul, Gabriela a luat tava pe care o unsese deja cu unt și făină și a turnat aluatul alb, ducându-l la cuptor. Între timp, Samuca s-a ridicat, a strâns vasele murdare, le-a dus la chiuvetă și a început să le spele. Au tăcut o vreme, până când Gabriela a început să cânte Jingle Bell Rock, pe care îl învățase cu o seară înainte, când se uitaseră la un episod vechi din Glee pe cablu. El s-a uitat în direcția ei și a zâmbit. Dacă ar fi vrut, ar fi putut chiar să fie cântăreață. Avea o voce dulce și melodioasă.

— Te-ai gândit să te faci cântăreață? a întrebat brusc.

— Cântăreață? Eu? Vocea ei era plină de surpriză.

— Da, cânți ca un înger, a spus Samuca, iar ochii Gabrielei s-au mărit.

— Ce?

— Am spus că tu cânți ca un înger.

Ea a râs.

— Ai auzit vreodată îngeri cântând? a întrebat ea, râzând în continuare.

— Um... nu. Dar dacă ar cânta, ar suna ca tine.

Ea s-a înroșit într-un mod minunat, iar el a zâmbit. De mult timp nu se mai simțise atât de ușor ca acum. Au continuat să lucreze împreună în timp ce vorbeau. Gabriela l-a întrebat despre copilăria lui, despre cum devenise scriitor și despre relația cu fratele său. El a povestit despre moartea mamei sale, despre pasiunea sa pentru cărți și despre restaurantul fratelui său. A fost plăcut să vorbească cu Gabriela. Fata era o ascultătoare excelentă, punând întrebări pertinente și fără să judece. A fost ușor să se deschidă în fața ei, chiar și atunci când l-a întrebat despre logodna lui ruptă.

— Aveam un eveniment literar în Curitiba, la „În fiecare pagină”, o librărie a lui Alex, un prieten de-al meu. A fost foarte animat. Nu mai fusesem la o întâlnire cu cititorii de luni de zile și adoram evenimentele astea. Aș mai fi rămas încă două zile în oraș pentru a lua cina cu Alex și Jade, soția lui, și pentru a putea, de asemenea, să mă întâlnesc cu câțiva prieteni, ceea ce nu s-a mai întâmplat. M-am întors acasă cu o zi înainte.

A făcut o scurtă pauză, dar a vorbit din nou.

— M-am hotărât să îi fac o surpriză Letriciei, logodnica mea. Se plânsese că urma să călătoresc, așa cum se întâmpla întotdeauna când aveam un eveniment legat de munca mea și...

— Nu îi plăcea? a întrebat Gabriela, surprinsă.

— Nu. Nu-i plăcea să citească și credea că sunt numai prostii.

— Oh... a murmurat fata, acoperindu-și gura cu mâna, dar Samuca a continuat.

— Când am ajuns acasă, cel surprins am fost eu. Gabriela a ridicat o sprânceană. Era în pat cu cel mai bun prieten al meu.

— Doamne, a șoptit ea, iar el a dat din cap.

— A fost o lovitură. Chiar nu mă așteptam la asta.

Și-a plecat capul, simțindu-se jenat că îi spusese acea poveste. La ce se gândise când se hotărâse să vorbească despre asta?

Gabriela a tăcut câteva clipe și apoi a întrebat:

— De aceea ai devenit așa?

— Ce vrei să spui? a întrebat el, uitându-se în continuare la podea.

— Amărât, dezamăgit de viață, morocănos... cu inima frântă.

El și-a ridicat privirea și tot ce a văzut și a simțit în ochii și în vocea ei a fost bunătate. Nu exista ironie, judecată sau critică în tonul vocii ei, ceea ce l-a încurajat să continue să își deschidă inima.

— Lumea mea s-a prăbușit. Tot ce credeam era o mare minciună. Am fost trădat de femeia cu care credeam că îmi voi petrece tot restul vieții și de prietenul pe care îl aveam drept frate.

— Înțeleg... S-a sprijinit de tejgheaua din bucătărie și a întrebat, părând mult mai bătrână și mai înțeleaptă decât... ăăă, câți ani avea de fapt? Știi că nu e vina ta, nu?

— Ce?

— Nu ești de vină pentru ceea ce s-a întâmplat.

A închis ochii.

— Dacă m-aș fi străduit mai mult... dacă aș fi fost un companion mai bun...

— Ei ar fi făcut la fel, Samuca. Dragostea adevărată nu rănește și nu trădează. Sunt lucruri care se întâmplă în viață pentru a da lecții și pentru a face ființele umane să crească. Să se maturizeze. Dar tu trebuie să mergi mai departe. Nu poți fi atașat pentru totdeauna de o rană. Lumea ta s-a prăbușit, dar tu ești încă în picioare.

— Nu pot să trec peste asta. Nu pot să uit. Nu pot să iert.

Ea s-a apropiat, și-a pus o mână pe a lui și a murmurat.

— Nimeni nu-ți cere să faci asta. El a suspinat. Dar trebuie să ierți. Pe tine însăți și pe oricine îți cere iertare.

Imediat, gândurile i s-au întors la momentul în care l-a întâlnit pe Marco pe stradă și fostul său prieten l-a implorat să îl ierte.

— Nu pot. Nu pot să trec peste tot ce s-a întâmplat. Nu pot să-i las să meargă mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, a ridicat tonul, dar ea nu și-a pierdut cumpătul.

— Poți și ar trebui să ierți. Nu pentru că ei merită iertare, ci pentru că tu meriți pace.

Cuvintele Gabrielei l-au lovit. Au tăcut câteva clipe, până când cronometrul cuptorului a pornit. Fata i-a dat drumul la mână și s-a dus să scoată tortul din cuptor.

— Se pare că gustarea noastră tocmai e gata! a exclamat ea, redevenind tânăra veselă de dinainte, care nu semăna deloc cu femeia intensă care îl privea cu blândețe atunci când îi deschidea inima.

***

În acea seară, după cină, Gabriela a spus că iese în oraș.

— Mă duc acasă la Judith, să-i înapoiez mixerul, a explicat ea.

— Dar e târziu... nu poți să-l duci înapoi mâine? a întrebat Samuca, îngrijorată. Deși Gramado era un oraș foarte liniștit, ea nu era obișnuită cu locul. În plus, în această perioadă a anului, era plin de turiști. Gabriela era o fată frumoasă și foarte credulă... simțea un fior la gândul că i s-ar putea întâmpla ceva rău.

— O să aibă nevoie de el mâine foarte devreme pentru a face o comandă, a răspuns ea, mutând aparatul pe celălalt braț.

— Hm... a murmurat el și s-a hotărât brusc. Voi merge cu tine.

— Ce?

— Vin cu tine.

— Dar nu-ți place să ieși în oraș. Și nici oamenii.

El a râs.

— În felul ăsta, se pare că sunt un antisocial.

Ea și-a arcuit sprânceana.

— Da, domnule! Vizitatorii sunt bineveniți doar atunci când sunt invitați?

El a râs când și-a amintit cuvintele pe care le-a spus prima dată când a văzut-o.

— Se pare că ai o influență negativă asupra mea. Mă simt aproape sociabil.

— Serios? a întrebat ea neîncrezătoare. Te rog să nu-l muști pe copil. Abilitățile tale sociale sunt foarte asemănătoare cu cele ale unui Pinscher.

Samuca a râs.

— Ești ironică?

Ea a zâmbit cu dulceață.

— Cred că nu sunt singura influență rea de aici.

El s-a apropiat de ea, corpurile lor fiind separate doar de mixerul pe care ea îl îmbrățișa. Samuca s-a aplecat și i-a vorbit încet în timp ce îi mângâia obrazul cu degetul arătător.

— Să nu te schimbi niciodată, Gabriela.

Ea a dat din cap, nesigură și neștiind cum să răspundă. Apropierea aceea a lăsat-o tremurândă și gâfâind. Samuca îi trezea sentimente necunoscute, pe care nu știa cum să le gestioneze. De ce, de fiecare dată când se apropia atât de mult de el, inima îi tresărea?

Apoi, el i-a sărutat vârful capului și a făcut un pas înapoi.

— Mergem? a întrebat, iar ea a dat din cap.

Cei doi au plecat și au început să meargă spre casa lui Judith.

***

Cu o cană de ciocolată caldă în mâini, Samuca privea în jurul casei simple, întrebându-se cum de nu observase niciodată acel loc atât de aproape de căsuța lui. N-ar fi trebuit să fie surprins. De când se mutase în acel loc izolat, nu prea înțelegea ce se întâmpla în lume. Se pierduse într-o ceață de furie, durere și suferință, ceea ce nu-i lăsa prea mult loc să observe alte lucruri.

A luat o înghițitură lungă din băutura care avea gust de copilărie, de casă și de confort—amintiri de când era copil și mama lui pregătea băutura pentru el și fratele său—ascultând vocile animate ale Gabrielei și ale lui Judith din bucătărie.

Gândurile i s-au întors la momentul în care el și Gabriela ajunseseră. Judith a

deschis ușa cu un zâmbet larg și nu părea surprinsă să îl găsească acolo, ba dimpotrivă. Femeia, care trebuie să fi avut în jur de patruzeci de ani, l-a tras într-o îmbrățișare strânsă și l-a făcut să se așeze în sufragerie, împingându-i cana în mână în timp ce o ducea pe Gabriela în bucătărie pentru a-i arăta ceva ce pregătise. Înainte de a părăsi încăperea, l-a anunțat că soțul ei urma să sosească în curând și i-a recomandat să se facă comod.

Luând încă o înghițitură din băutură, a simțit prezența cuiva. Privind în direcția coridorului, care ducea spre celelalte încăperi ale căsuței, a văzut un băiețel, care nu avea mai mult de șase ani, cu părul creț și pielea neagră, foarte diferit de Judith, care avea părul blond și drept—părea să aibă descendență germanică, foarte prezentă în regiune.

Băiețelul a continuat să se holbeze la el, iar el a înghițit în sec, gândindu-se la ce ar trebui să facă. Apoi a zâmbit și i-a oferit ciocolata, a clătinat din cap, dar a făcut câțiva pași, apropiindu-se.

— Bună, a spus băiatul, cu un zâmbet fără cei doi dinți din față. Cine ești?

Neștiind cum să explice, a decis să fie cât mai simplu posibil.

— Eu sunt Samuca.

Zâmbetul băiețelului s-a lărgit și s-a apropiat și mai mult, s-a urcat în poala lui și s-a așezat.

— Eu mă numesc Roberto, am șase ani și mătușa Gabriela mi-a spus că tu știi să le spui povești copiilor ca mine.

Samuca a deschis și a închis gura, surprins de ingeniozitatea și încrederea băiatului.

— Eu... ăăă... scriu cărți.

— Ești un scriitor adevărat? Serios?

Samuca a dat din cap, simțind cum i se formează un nod în gât.

— Îți jur.

— Poți să-mi spui o poveste? a întrebat și s-a apropiat mai mult de bărbat, care a dat din cap. Gândindu-se câteva clipe, s-a hotărât să povestească puțin despre aventurile noului său personaj, amintindu-și că Gabriela spusese că altcineva ar trebui să-i evalueze povestea. Nimic nu ar trebui să fie mai bun decât un băiețel însetat de puțină aventură, nu?

După o vreme, pe care Samuca nu știa cum să o măsoare—puteau fi câteva minute sau chiar ore—în care cei doi se pierduseră în universul fantastic pe care îl crease, s-a auzit sunetul unei uși care se deschidea și băiețelul s-a ridicat ca un trăsnet din poala lui, alergând să-l întâmpine pe tatăl care intra.

— Tati, e un scriitor adevărat în casa noastră! Și are un personaj care se numește Robert! Mi-a spus că așa mă cheamă pe mine în engleză. Și el participă la multe aventuri când traversează portalul magic! E minunat! Bărbatul a râs și l-a luat pe băiat în brațe, îmbrățișându-l. S-a uitat în direcția lui Samuca, care s-a ridicat în picioare pentru a-l saluta.

Și-au strâns mâinile, iar Milton s-a așezat pe cealaltă canapea cu băiețelul în poală. Roberto nu se mai oprea din vorbit, entuziasmat de conversația pe care o avusese cu Samuca înainte de sosirea tatălui său. Tipul i-a observat pe tată și pe fiu, remarcând că semănau. Aveau aceeași formă a ochilor, a nasului și a gurii. Părul tatălui era ondulat, iar pielea brună era mult mai deschisă decât a băiatului. Era clar că Roberto era fiul lui, dar nu și al lui Judith. Samuca l-a privit atent pe bărbat, observând micile riduri care i se formau în jurul ochilor, liniile de îngrijorare de pe frunte și privirea obosită.

Judith l-a chemat pe băiat din bucătărie, iar acesta a fugit, lăsându-i pe cei doi singuri.

— Arăți obosit... dacă preferi să faci un duș și să te relaxezi, nu-ți face griji pentru mine. Eu o aștept pe Gabriela să vină acasă.

Ochii bărbatului s-au înmuiat când a auzit despre fată.

— Fata asta e un înger. Samuca a dat din cap. Nu-ți face griji, sunt bine... doar puțin obosită. Am plecat mai devreme să caut un loc de muncă, dar piața e foarte dificilă.

— Ce ai lucrat?

— Ani de zile, am lucrat ca administrator al unui mic hotel din Canela. Dar, odată cu criza economică, au închis hotelul, iar eu am ajuns să-mi pierd locul de muncă. A ridicat din umeri.

— Îmi pare foarte rău... a murmurat Samuca, iar bărbatul a dat din cap.

Cei doi au continuat să vorbească mult timp, iar Samuca a fost surprins de afinitatea care s-a dezvoltat rapid între cei doi. Gabriela avea dreptate. Vecinii lui erau oameni buni.

— Ce mă deranjează cel mai mult este să o suprasolicit pe soția mea, știi? De când mi-am pierdut locul de muncă, ea și-a asumat responsabilitatea pentru traiul nostru. E o bucătăreasă excelentă. A luat comenzi de dulciuri și gustări pentru petreceri. Își petrece toată ziua stând în bucătărie și are grijă de Roberto, în timp ce eu plec să-mi caut un loc de muncă.

— E o femeie admirabilă, a spus Samuca, iar bărbatul a dat din cap.

— Mai mult decât îți poți imagina... S-a lăsat pe spate pe canapea, a suspinat și a vorbit din nou. Judith e cea mai uimitoare și mai bună femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Cineva atât de capabilă să iubească și să ierte fără măsură, încât mă face să-mi doresc în fiecare zi să fiu un om mai bun și să pot să-i ofer lumea...

Apoi, s-a întors cu fața spre Samuca.

— Sunteți împreună de mult timp?

Bărbatul a dat din cap.

— Am fost prieteni în adolescență. Eram îndrăgostiți unul de celălalt. Dar un băiat tânăr, știi cum e... Vrea să petreacă... să se distreze. Ne-am despărțit, am părăsit orașul și am plecat să mă bucur de viață. Până când fata cu care mă întâlneam a rămas însărcinată. A avut o complicație gravă la naștere și a murit. Am rămas singur cu bebelușul și am ajuns să mă întorc în oraș. Prima persoană pe care am întâlnit-o a fost Judith. A zâmbit. Revederea acelui zâmbet m-a făcut să-mi dau seama că nu am încetat niciodată să o iubesc. Dar am crezut că șansa noastră era în trecut, din moment ce acum aveam un copil. Cu ochii în lacrimi, Milton a continuat: Dar ea mi-a arătat că dragostea adevărată rezistă la orice. Că atunci când iubim și suntem iubiți, putem înfrunta lumea și putem deveni oameni

mai buni. Mi-a luat fiul în grija ei și dragostea pe care o are pentru el e la fel de profundă ca cea pe care o arată pentru mine. Sunt atât de apropiați, încât par o mamă și un copil adevărat.

Judith a intrat în cameră de mână cu micuțul Roberto, urmată îndeaproape de Gabriela. S-a așezat lângă soțul ei, care a pus brațul în jurul ei.

— Dar noi suntem mamă și fiu adevărați, dragostea mea. Nu-i așa, Roberto?

— Sigur, a spus băiețelul, cu un zâmbet fără dinți.

— Dragostea e cea mai puternică legătură dintre doi oameni, indiferent de legătura genetică.

A sărutat fruntea femeii și i-a murmurat

— Nu te merit...

— Bineînțeles că mă meriți, nu mai fi prostuț, a spus ea cu un râs în glas și și-a împins soțul. Trebuie să încetezi să te mai învinovățești pentru că ai făcut un ocol pe drum. Dacă nu ai fi făcut asta, nu l-aș fi avut aici pe băiețelul meu iubit. Ea a gâdilat burta băiatului, care a râs fericit.

Apoi, s-a uitat la Samuca, care părea emoționată de cuvintele lor. Se simțea foarte vinovat pentru tot ce se întâmplase. Oare va putea vreodată să se ierte pe sine și pe cei care îi făcuseră atât de mult rău?

— În viață, cu toții facem greșeli. Felul în care gestionăm aceste greșeli e cel care ne face să fim ceea ce suntem.

Samuca a simțit cum mâna Gabrielei, care stătea pe brațul scaunului de lângă ea, o strânge pe a lui și și-a împletit degetele cu ale lui.

Șase

A noua zi

Pândind în jurul camerei, Gabriela se simțea incomod. Mai erau câteva zile până la Crăciun și nu era nimic în căsuță care să arate asta. Îi plăcea să vadă orașul împodobit de sărbători cu lumini strălucitoare, brazi de Crăciun colorați, Moș Crăciun, reni și tot ceea ce făcea acea petrecere atât de frumoasă.

Samuca nu s-ar fi refăcut fără să lase magia Crăciunului să pătrundă în el, se gândea ea în sinea ei. Asta a făcut-o să zâmbească. Era mulțumită de progresele bărbatului, care își redusese cantitatea de bancnote și monede pe care le depunea în borcanul pentru înjurături, dovadă că era mai puțin irascibil și mai relaxat. În ultimele câteva zile, se apropiaseră și mai mult. Purtau conversații profunde despre viață și sentimente. Spre satisfacția ei, câștigase încrederea scriitorului și simțea că propriile ei sentimente față de el creșteau pe zi ce trece, ceea ce o făcea confuză.

Marcela, prietena ei din noua poziție, îi spusese că îngerii ar trebui să păstreze întotdeauna o distanță față de oameni, altfel își asumau riscul de a dezvolta sentimente inacceptabile. La urma urmei, era imposibil ca un înger și un om să aibă relații de lungă durată de orice fel.

Alungând aceste gânduri, Gabriela s-a dus la birou, unde Samuca stătea cu ochii în calculator de o jumătate de oră, și l-a strigat.

— Pune-ți pantofii. Să mergem! i-a spus ea și a ieșit din cameră.

— Hei, unde mergem? a întrebat el, mergând după ea pe hol.

Când s-a întors cu fața la el, bărbatul a simțit că i se oprește respirația.

— În oraș.

Zâmbetul ei părea să fi luminat încăperea. Simțindu-se afectat de frumusețea ei, a dat din cap în tăcere. Gabriela se afla în viața lui doar de douăsprezece zile și nu-i mai putea refuza nimic. Fata îl captivase, îl învăluia, îl ajuta să se ridice pentru a merge mai departe și, pentru prima dată de când se mutase în căsuță, simțea că viața lui era pe cale să se schimbe inevitabil. În bine.

***

La sfârșitul zilei, Samuca și Gabriela erau entuziasmați și râdeau ca doi copii. Cumpăraseră un brad mare, beculețe, ghirlande și ornamente de Crăciun. După cumpărături, s-au oprit la o cafenea din centrul gastronomic și sorbeau dintr-o ciocolată caldă, când s-au întâlnit cu Alex, prietenul său care deținea librăria din Curitiba, și cu Jade, soția sa, patroana unei faimoase patiserii.

— Ce surpriză să îi găsim aici! a exclamat Samuca atunci când i-a văzut pe cei doi.

S-au salutat, iar băiatul i-a prezentat-o pe Gabriela celor doi, care stăteau la aceeași masă. În timpul conversației, Jade a explicat că venise acolo în căutarea unei oportunități de afaceri.

— Lucrez pentru a-mi extinde patiseria prin francize. Am venit să vorbesc cu câțiva comercianți din regiune, dar nu am avut succes.

— Francize? Ce interesant! a spus Samuca, iar Jade a dat din cap.

— Ce-i aia? a întrebat Gabriela. Jade și Alex au explicat nu numai ce era o franciză, ci și ce căutau ei.

— Oricum, a spus Alex, Jade vrea să găsească pe cineva dedicat și care să aibă aceeași dragoste pentru gătit ca ea.

— Știu că nu pare foarte... profesional... dar vreau să găsesc oameni care se potrivesc cu filozofia companiei mele și care cred că sunt cei mai potriviți pentru afacere.

Samuca a tăcut o vreme și apoi a vorbit, surprinzându-i pe toți.

— Voi propune ceva, dar simțiți-vă liberi să refuzați.

Jade și Alex s-au privit unul pe celălalt, iar Gabriela s-a întors spre el.

— Știu persoana potrivită pentru a conduce afacerea voastră aici, în Gramado... a spus el. Judith e minunată...

A fost întrerupt de Gabriela, căreia îi străluceau ochii. A început să aplaude.

— Judith! Doamne, e minunată!

Samuca a continuat să vorbească despre Judith, iar Jade s-a luminat.

— Mi-ar plăcea să o cunosc!

— Hm, dar crezi că va putea să investească într-o afacere ca asta, Samuca? Din ce ai spus, este o femeie cu o viață simplă... s-a întrebat Alex.

Samuca a zâmbit, simțind că, pentru prima dată după mult timp, făcea ceva bun.

— Ea, nu. Dar nu există nimic din ce nu poate face un partener cu bani de investit, a spus el și a zâmbit.

Gabriela s-a întors spre el, cu ochii deschiși.

— Tu? Tu poți să investești în ea? Ai toți banii ăștia? a întrebat ea, confuză. Gabriela habar nu avea câți bani erau necesari pentru a înființa o companie, dar, după felul în care vorbea Alex, își imagina că erau prea mulți. În timpul petrecut pe Pământ, învățase câte ceva despre importanța banilor în viața oamenilor.

— Ei bine, va trebui să fac ceva cu banii din vasul ăla al tău, nu-i așa? A râs. În plus, drepturile de autor pe care le-am primit de la ultima mea carte sunt încă la bancă. Mi se pare interesant să investesc într-o afacere despre care știu că poate fi profitabilă și care a funcționat deja în altă regiune.

Cei patru au mai vorbit puțin despre afacere, până când Samuca i-a invitat să o cunoască personal pe Judith.

***

— Judith și soțul ei erau atât de fericiți. A fost foarte frumos ce ai făcut pentru ei.

Samuca a făcut un semn cu mâna, ca și când i-ar fi spus că nu a făcut mare lucru.

— Firma lui Jade e foarte puternică și e cunoscută în toată țara. Va fi o investiție bună, a răspuns el, în timp ce agăța un glob pe o creangă înaltă. Judith e o bucătăreasă excelentă, iar Milton are multă experiență în conducerea afacerilor.

— O investiție bună și o șansă de a fi solidari și de a sprijini oamenii care au nevoie de ajutor. Sunt mândră de tine.

Samuca s-a oprit din ceea ce făcea și s-a uitat la ea. A simțit un fior în tot corpul și un sentiment de pace cum nu mai avusese niciodată. Și-a amintit de conversația cu Milton și s-a gândit că Gabriela a făcut pentru el exact ceea ce bărbatul a spus că reprezenta Judith pentru el: l-a făcut să-și dorească să fie un om mai bun. Cineva demn de mândria și încrederea ei. În fiecare zi, ea îl salva din umbră și îl aducea în lumină.

Gabriela se uita la el și era ca și cum ceva magic îi învăluia. S-au privit câteva clipe, incapabili să își întoarcă privirea, într-o tăcere totală. Apoi, el a ridicat mâna și i-a mângâiat fața. Ea s-a ghemuit în mâna lui, acceptând atingerea lui afectuoasă. Barierele pe care el le ridicase în toate acele luni de durere și agonie au fost treptat dărâmate de acea fată dulce, grijulie și specială.

Gabriela știa că trebuie să se îndepărteze. Era sigură că orice se întâmpla între ei nu se potrivea cu acea distanță pe care trebuia să o păstreze. Dar nu putea. Nu avea suficientă putere să îi refuze mângâierea. Nu putea să plece și, dacă era sinceră cu ea însăși, nici nu voia să o facă. Voia să cunoască acea formă de iubire pe care nu o experimentase niciodată și pe care nu credea că va avea șansa să o găsească într-o zi.

Așa că a decis să se abandoneze momentului, atingerii lui Samuca și să se bucure de ceea ce îi oferea viața. Știa că timpul petrecut cu el era limitat. În câteva zile, va trebui să-și ia rămas bun și să se întoarcă în lumea ei. Dar avea să ia cu ea acele clipe de fericire. Momente furate din timpul în care doar ei doi contau.

Totul în jurul lor s-a oprit când buzele lor s-au întâlnit într-un sărut. Știau că era un moment unic și că și-l vor aminti pentru totdeauna. În timp ce gurile lor se împreunau, Samuca nu a putut decât să se gândească la faptul că, în sfârșit, era acasă. Că, în sfârșit, după furtună, își găsise drumul înapoi. Și-a înfășurat brațele în jurul taliei ei. Gabriela s-a ridicat în vârful picioarelor, iar a adâncit sărutul.

Când buzele li s-au despărțit, s-au ținut în brațe, cu capetele lipite unul de

celălalt, cu ochii închiși și gâfâind, pierduți în acel vârtej de emoții. Dar în timp ce Samuca simțea că se afla în locul potrivit și cu fata potrivită pentru el, Gabriela nu putea decât să ceară ca timpul să treacă încet. Foarte încet...

Șapte. A unsprezecea zi

Samuca și Gabriela nu se mai despărțeau. Se cufundau într-o rutină în care lumea părea să se învârtă doar în jurul lor și asta le era de ajuns. Zilele petrecute împreună erau dulci, romantice, pline de râsete și bucurii. Lucrau la manuscrisul noii cărți, care era acum pe final, găteau împreună și vorbeau mult.

El a învățat-o să folosească telefonul mobil, ceea ce a uimit-o. A învățat să trimită mesaje și acum era dependentă de fețișoarele zâmbitoare de pe ecran, pe care i le trimitea constant. Se uitau seara la filme, în special la filme de Crăciun, care erau preferatele ei. Viața lor era perfectă—cu excepția faptului că ea știa că va pleca după patru zile.

Fără să vrea să se gândească la asta—la urma urmei, nu voia să sufere în așteptare—a ieșit din baie, și-a pus o cămașă colorată și pantaloni roz. Își usca părul lung, când a auzit o bătaie în ușă.

— Intră, a spus ea și a întâlnit ochii lui Samuca în oglinda din camera ei. I-a zâmbit și, când l-a privit cu atenție, a văzut că purta un costum elegant, închis la culoare. Uau... a murmurat ea, iar el a râs.

— Ți-am adus asta.

Abia atunci și-a dat seama că el ținea în mână un umeraș acoperit cu o haină.

— Ce e? Ea s-a ridicat și s-a apropiat de el, apoi el a sărutat-o pe buze.

— O rochie.

— Oh, a murmurat ea, surprinsă de cadou. Ieșim în oraș?

El a dat din cap.

— Dacă nu te deranjează...

Zâmbetul ei s-a lărgit.

— Mă duc să-mi schimb hainele.

El a clipit, i-a sărutat din nou buzele și a vorbit înainte de a pleca:

— Ne vedem jos.

***

Gabriela era prea captivată de rochia lungă, de culoare roz, plină de mărgele mici și strălucitoare, ca să-și dea seama unde se duceau. Abia când el a urcat treptele și și-a legat brațul de al ei, și-a dat seama că se aflau într-un templu sacru. Era o biserică—casa lui Dumnezeu pe Pământ. Au început să meargă pe coridor, dar ea a încetinit, impresionată de tot ce vedea acolo. Era frumos, cu mulți îngeri pictați pe tavan și totul era decorat cu flori.

S-a uitat spre altar și a fost surprinsă să-l vadă pe Nico privindu-i, purtând un costum la fel de elegant ca cel al fratelui său.

— Dar ce... a murmurat ea.

— Mergem la nunta fratelui meu, a vorbit Samuca cu mândrie.

Când au ajuns la altar, ochii ei s-au umplut de lacrimi, la fel și cei ai lui Nico, căruia abia îi venea să creadă că Samuca era acolo. Amândoi știau că acesta era un pas mare pentru cel care suferise atât de mult în ultimele luni. Dar asta era dovada că dragostea adevărată avea puterea de a transforma suflete. Era incredibil să vezi că acest om, care fusese rănit atât de adânc, reușise să își depășească propria durere și să participe la cel mai special moment din viața fratelui său fără să sufere. Așa cum ar trebui să fie. Gabriela nu a putut să nu se simtă mândră de munca ei de până acum. Pentru prima dată, ea îndeplinea cu succes o misiune, deși consecința era o despărțire iminentă.

Când mireasa a intrat în biserică într-o rochie frumoasă, iar chipul ei era luminat de fericire, Gabriela nu și-a putut stăpâni lacrimile de emoție. Era martora unuia

dintre cele mai romantice momente ale umanității, când o femeie se unea pentru totdeauna cu mirele ei. A suspinat, iar Samuca a privit-o, urmărind cum lacrimile alunecau pe chipul ei frumos. Și-a ridicat mâna, i-a șters fața cu vârful degetelor și i-a dat un sărut blând.

Strânsă lângă el, în timp ce îi privea pe Nico și Josie promițându-și iubire veșnică, Gabriela și-a permis să viseze un pic cum ar fi dacă ar putea fi cu Samuca pentru totdeauna. Nu avea nicio îndoială că ar fi fost perfect.

***

Un clinchet.

Sunetul inconfundabil al unei furculițe lovind un pahar de șampanie a atras atenția tuturor, care s-au întors spre masa tinerilor căsătoriți, unde erau așezați și cavalerii de onoare ai acestuia, și l-au găsit pe Samuca în picioare, cu microfonul în mână.

— Bună seara, doamnelor și domnilor, și-a început el discursul. În calitate de cavaler de onoare și frate al mirelui, aș putea începe prin a spune că am văzut cum relația dintre Nico și Josie s-a născut, a crescut și a înflorit. Că sunt cel mai potrivit cuplu, sunt perfecți unul pentru celălalt, îi cunosc și sunt sigur că vor avea acel tip de familie care ajunge să irite oamenii, atât de fericiți vor fi. Toată lumea a râs la gluma lui. Dar știm cu toții asta. Ceea ce vreau să spun acum e că Nico e fratele meu, dar a fost și tatăl meu și cel mai bun prieten al meu. A ajutat-o pe mama să mă crească și, când ea a plecat, și-a ținut cuvântul că nu mă va părăsi niciodată. Și nu m-a părăsit niciodată cu adevărat. Nici când am devenit insuportabil în adolescență, nici când l-am îndepărtat cu toată puterea mea după o mare dezamăgire. A fost alături de mine tot timpul și nu a renunțat niciodată la mine. E unul dintre cei mai buni băieți pe care îi cunosc și merită toată dragostea pe care i-o dedică Josie.

Gabriela și-a șters o lacrimă care i se prelinse pe obraz, încântată să-l vadă deschizându-se astfel în numele iubirii pentru fratele său.

— Știu că nu spun asta des, Nico. Poate că nici măcar nu am spus. Dar te iubesc.

Nico s-a ridicat în picioare și l-a îmbrățișat strâns, emoționat.

— Și eu te iubesc, omule. Nici nu-ți poți imagina cât de mult a însemnat pentru mine. Prezența ta și cuvintele tale...

Josie li s-a alăturat și l-a îmbrățișat și ea.

— A meritat să nu-mi pierd credința, i-a murmurat ea lui Samuca, care a sărutat cu tandrețe fruntea cumnatei sale.

***

Când au ajuns acasă, foarte târziu în acea seară, Samuca a zâmbit când a văzut că fața Gabrielei s-a luminat la vederea luminițelor. I se părea incredibil că ea păstra acea strălucire în ochi ori de câte ori vedea bradul mare de Crăciun.

— A fost o noapte minunată, a spus ea, descălțându-se.

— A fost, a spus el. Dar nu trebuie să se termine acum.

— Nu? și-a arcuit o sprânceană.

El a clătinat din cap, i-a întins mâna și a zâmbit.

— Vrei să dansezi cu mine? a întrebat-o, iar ea a dat din cap cu entuziasm, ridicându-se în picioare și lăsându-se înfășurată în brațele lui.

Cântându-i încet la ureche un colind de Crăciun, el a îmbrățișat-o tandru și cei doi au dansat și s-au sărutat în fața bradului până în zori.

Opt. A douăsprezecea zi

În timp ce Gabriela citea scenele pe care le scrisese în acea dimineață, Samuca s-a dus în oraș ca să cumpere gogoși de ciocolată. I se părea uimitor că ea venea dintr-un loc în care nu existau lucruri atât de obișnuite pentru el, cum ar fi telefoanele mobile și gogoșile. Cine pe lumea asta nu ar fi putut mânca ceva atât de delicios, pentru numele lui Dumnezeu?

A parcat mașina în fața brutăriei și se pregătea să intre în magazin, când a dat peste un bărbat.

— Îmi pare rău, a spus acesta. Când s-a uitat la fața bărbatului, a întâlnit ochii verzi ai lui Marco, fostul său cel mai bun prieten. Prima reacție a fost să se întoarcă și să plece, dar și-a amintit tot ce vorbise cu Gabriela de când aceasta ajunsese la el acasă. Marco, a salutat el, dând din cap.

— Samuca, fratele meu... a început celălalt bărbat, dar el l-a întrerupt.

— Te rog, nu-mi spune așa.

Marco a dat din cap cu ochii triști.

— În ultimele luni, mi-ai cerut să-ți ofer șansa de a vorbi... de a te justifica— dacă ceea ce ați făcut amândoi are vreo justificare. Nu eram pregătit să te ascult, dar... acum sunt. Dă-i drumul. Și-a înclinat ușor capul într-o parte. Ei bine, asta dacă mai ai interesul să spui ceva.

Bărbatul a deschis larg ochii, surprins.

— Sigur... Ei bine, a fost ceva neașteptat. A tras adânc aer în piept. Putem să ne așezăm? I-a indicat una dintre mesele din fața brutăriei.

După ce s-a așezat, Marco și-a trecut o mână prin părul castaniu.

— Știu că ce s-a întâmplat te-a rănit foarte mult. În momentul în care am permis

să se întâmple, am știut că am dat-o în bară cu totul. Din tot ce am greșit în viața mea, asta e ceea ce regret cel mai mult, omule.

Samuca îl privea cu fața inexpresivă. Se gândea că, atunci când îl va auzi pe Marco vorbind, se va înfuria, că va simți din nou toată furia aceea clocotind în el. Acum, tot ce simțea era indiferență. Era ca și cum toate astea s-ar fi întâmplat în altă viață.

— Sunteți împreună? a întrebat din curiozitate.

— Ce? Nu, bineînțeles că nu. Marco a clătinat din cap. Nu am mai văzut-o de când... ei bine, de când s-a întâmplat asta. Am auzit că a plecat din oraș, dar nu am mai vorbit cu ea niciodată.

— A fost ideea ta? A ei?

— Nu știu. Știi cum era Letícia. Îi plăcea să curteze pe toată lumea, mereu foarte prietenoasă. Sincer, nu știu de ce s-a întâmplat asta. Dar trebuie să-ți cer iertare. Nu pot să cred că am aruncat prietenia noastră pe fereastră.

Samuca a tăcut câteva clipe, în timp ce dădea din cap, analizând cuvintele bărbatului.

— Îmi pare rău... a murmurat el. Ascultă, Marco, nu știu de ce vrei să te iert. Sunt doar cuvinte care nu vor schimba ceea ce s-a întâmplat. Trădarea amândurora a schimbat totul. M-a schimbat pe mine. A transformat complet persoana care am fost, iar acel Samuel din trecut nu se va mai întoarce niciodată. Dar am învățat să fac față evenimentelor și atitudinii voastre. A mai tăcut câteva clipe, apoi a continuat. Cred că atunci când am reușit să depășesc sentimentele rele care mă însoțeau, am reușit să te iert. Dar nu voi uita niciodată. Nu pot și nu vreau să mai fiu prietenul sau clientul tău. Încrederea care a existat între noi s-a rupt și nu există nicio modalitate de a strânge bucățile împrăștiate.

— Înțeleg și apreciez oportunitatea de a putea vorbi cu tine și de a-mi cere scuze în mod corespunzător.

Samuca a dat din cap, s-a ridicat și a intrat în brutărie. În sfârșit, acea etapă din viața lui se încheiase complet.

***

Când Samuca s-a întors acasă cu gogoșile, i-a spus Gabrielei ce se întâmplase. Ea l-a încurajat să spună ceea ce simțea, iar el a spus că se simțea ușurat că nu mai avea acea ură profundă care îl mistuia. Că era mult mai calm acum și că el credea că acea conversație fusese tot ceea ce era necesar pentru a lăsa trecutul în urmă pentru totdeauna.

Iar când s-a dus în bucătărie să facă o cafea, Gabriela s-a închis în baie și a plâns. Erau lacrimi de bucurie, știind că inima sa frântă se vindecase, dar și de tristețe, pentru că știa că timpul petrecut acolo se termina mult mai repede decât și-ar fi dorit.

Nouă. A paisprezecea zi

Cu câteva ore înainte de miezul nopții...

Pentru că Nico și Josie erau în luna de miere și urmau să se întoarcă doar pentru a petrece Revelionul acasă, Samuca și Gabriela au pregătit o masă de Crăciun doar pentru ei doi. Mai devreme, îi primiseră pe Judith, Milton și Roberto, care au adus cadouri de Crăciun pentru a fi așezate sub bradul mare din cameră și au profitat de ocazie pentru a povesti cum merg lucrurile cu Jade. Samuca ar fi fost un partener tăcut. El va face investiția financiară, dar va lăsa afacerea în seama celor doi.

Era clar ce efect avusese acea ocazie asupra stimei de sine a cuplului. Erau foarte fericiți că aveau șansa de a lucra împreună la ceva în care credeau. A fost ca un vis devenit realitate și erau foarte recunoscători pentru tot ceea ce făcuse Samuca pentru ei.

După cina romantică de Crăciun, la lumina lumânărilor, Samuca a luat Kindle-ul și i l-a înmânat Gabrielei.

— Știu că e Ajunul Crăciunului și toate cele, dar vreau să citești.

Ea a râs și s-au așezat pe canapea. Gabriela s-a ghemuit la pieptul lui și a citit ultimele pagini ale manuscrisului. Era sigură că aceasta era cea mai bună carte a lui și, deși nu mai citise nicio altă carte până atunci, credea că povestea era incredibilă, inspirată și incitantă.

— E minunată, Samuca. Ai reușit!

S-au îmbrățișat și s-au sărutat. De data aceasta, a fost un sărut mai intens și mai profund decât cele obișnuite. Dar Gabriela știa că trebuie să vorbească cu el. Avea puțin timp la dispoziție acum, iar el trebuia să înțeleagă ce urma să se întâmple. Ceea ce nu va fi ușor.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre un lucru, a spus ea, dar nu știu sigur de unde să încep.

El i-a trecut o șuviță de păr după ureche.

— Poţi să spui ce vrei, sunt foarte interesat să aud, a spus el jucăuș. Ea s-a îndreptat pe canapea, luând loc și făcându-și curaj să aibă cea mai dificilă conversație din viața ei.

— N-o să-ți vină să crezi... a murmurat ea, iar el s-a încruntat.

— N-o să-mi spui că ești o fugară, a spus el serios, iar ea a dat din cap.

— Nu, nu. Bineînțeles că nu.

— Poţi să spui orice este. O să te cred pe cuvânt.

Ea a dat din cap, a tras aer în piept și a întrebat:

— Îți amintești când am ajuns aici? Că JP ți-a spus că voi rămâne doar până la Crăciun?

— Da, dar evident că asta s-a schimbat, nu-i așa? a întrebat el, arcuind o sprânceană, neînțelegând unde voia să ajungă. Erau fericiți împreună, nu-i așa? Nu exista niciun motiv să plece.

Dar Gabriela a clătinat din cap.

— Din păcate, nu.

— Vrei să mă părăsești? a întrebat Samuca, brusc agitat. Apoi s-a ridicat în picioare. Nu-mi vine să cred că mi-ai câștigat încrederea, că m-ai făcut să mă deschid în fața ta și să mă îndrăgostesc, ca tu să pleci pur și simplu.

Ochii Gabrielei s-au umplut de lacrimi.

— Nu e așa...

— Atunci, cum e?

S-a ridicat în picioare, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe față, l-a luat de mână și

l-a făcut să se așeze din nou.

— N-aș putea să-ți spun. Nici măcar nu știu care vor fi consecințele cuvintelor mele, dar nu pot pleca fără ca tu să înțelegi.

— Gabriela, mă sperii.

— Bine. Dar să nu spui că nu te-am avertizat. El a privit-o nerăbdător. Eu sunt un înger.

— Ce? Ce vrei să spui?

Apoi, Gabriela a povestit. Cuvânt cu cuvânt. A spus tot adevărul despre locul de unde venea și cine era. Așa cum era de așteptat, Samuca nu a crezut.

— Crezi că am față de prost? a țipat el. Dacă nu voiai să fii cu mine, trebuia să-mi spui. Nu era nevoie să inventezi povestea asta ridicolă cu îngerul, cerul, misiunea și gardienii.

S-a uitat la ceasul de pe raftul din sufragerie și a văzut că ora se apropia de miezul nopții.

— Trebuie să mă crezi. Nu mă duc pentru că vreau, ci pentru că trebuie. Nu sunt din această lume și nu cred că îmi vor permite să rămân.

— Ar fi trebuit să-mi urmez intuiția când ai ajuns aici. Am observat că erai nebună, cu oala aia și toate cele, dar m-am lăsat dus.

Lacrimile îi cădeau constant, dar nu mai avea mult timp la dispoziție.

— Nu sunt nebună. Sunt un înger care s-a îndrăgostit de tine. Și dacă aș avea de ales, mi-aș schimba eternitatea pentru a trăi aici, cu tine, atâta timp cât mi se permite, dar această alegere nu mi-a fost dată.

S-a apropiat de el, care plângea când i-a auzit cuvintele.

— Te iubesc, Samuca. Te iubesc cu adevărat. Iartă-mă...

Ceasul a bătut de miezul nopții și afară au apărut fulgere, atrăgându-i atenția lui Samuca spre fereastră. Când s-a uitat înapoi la Gabriela, a văzut că era singur.

Dispăruse ca prin magie.

— Ca un înger care s-a întors în rai... a murmurat el. Nu. Nu! a strigat el disperat, realizând că, oricât de ciudat ar fi fost totul, era adevărat. Și el nu o crezuse.

A alergat la fereastră, căutând ceva afară. Un semn, un ultim semn, o ultimă imagine a ei, dar nu a găsit nimic.

Simțind cum îl copleșește disperarea când și-a dat seama că își pierduse marea iubire, a făcut ceea ce nu mai făcuse de mult timp. Atât de mult, încât nici măcar nu-și mai amintea cum s-o facă. Plângând, a îngenuncheat și s-a rugat.

— Te rog, Doamne, adu-o înapoi la mine. Te rog, te rog, te rog!

Și, în ciuda faptului că a cerut asta cu multă fervoare, a rămas singur.

Zece. A cincisprezecea zi

Imediat după miezul nopții...

— Te-am rugat atât de mult să nu spui nimănui despre noi, s-a plâns Angela când a văzut-o în fața ei.

Gabriela a clipit încet, concentrându-se asupra gardianului.

— Vai, m-am întors! a murmurat ea, simțind cum lacrimile îi alunecă pe obraz.

— Bineînțeles că te-ai întors. Aici e locul tău. La ce te așteptai?

— Să stau cu el, a răspuns ea fără ezitare.

Angela s-a uitat la ea serioasă și a privit-o o vreme fără să scoată un cuvânt, până când a întrebat.

— A fost adevărat ce ai spus acolo jos?

— Ce? a întrebat Gabriela, dar nici măcar nu era nevoie să o facă. Ea nu mințea pe nimeni. Niciodată.

— Că ți-ai schimba eternitatea de a trăi cu el pentru timpul care ți-a fost dat? a întrebat ea, foarte serioasă.

— Aș da orice ca să rămân cu el și să trăiesc acea iubire.

— Chiar și veșnicia ta? a întrebat Angela. Asta era ceva foarte serios.

— Chiar și veșnicia mea, a fost de acord Gabriela.

Gardianul a condus-o într-o altă cameră, unde se aflau toți ceilalți. La intrare, a deschis ochii larg, îngrijorată de ceea ce se va întâmpla. Ce fel de pedeapsă va

primi pentru că nu a îndeplinit ceea ce fusese stabilit?

Angela s-a așezat, iar Gabriela a rămas în picioare, cu fața spre toți gardienii. Ea și-a plecat capul în semn de respect. Miguel a rugat-o să se uite la ei și a început să vorbească:

— Ca unul dintre îngerii noștri, Gabriela, știi că există reguli pe care trebuie să le respectăm pentru propria noastră siguranță.

— Da, domnule, a murmurat ea.

— De aceea, evităm să te trimitem pe Pământ. Nu știm niciodată ce se poate întâmpla. El a ridicat din umeri. Uneori, lucrurile scapă de sub control, iar tu nu respecți aceste reguli create pentru propria ta siguranță.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, a șoptit ea.

Dar Miguel a continuat să vorbească.

— Iar alteori, găsești sufletele pereche pierdute.

Gabriela și-a ridicat din nou privirea și și-a frecat dosul mâinii pe față pentru a-și ține lacrimile la distanță.

— Așa s-a întâmplat, nu-i așa? a întrebat el, iar ea a dat din nou din cap. Atunci, te voi întreba, în fața tuturor gardienilor, și, în funcție de răspunsul tău, soarta ta va fi pecetluită.

Ea a dat din cap.

— Gabriela, vrei să renunți la veșnicia ta pentru a trăi pe Pământ?

— Da, da, da, da! a exclamat ea, nevenindu-i să creadă că se întâmpla cu adevărat.

Miguel a ridicat mâna și, brusc, totul s-a stins.

Unsprezece. Prima zi din restul vieții lor

Samuca a clipit încet când primele raze de soare au trecut prin perdea și l-au trezit. Îi zvâcnea capul și corpul îl durea. Amintindu-și de evenimentele din noaptea precedentă, a închis din nou ochii. Încă nu-i venea să creadă că întreaga lui lume dispăruse chiar în fața sa.

S-a întors în pat, hotărât să adoarmă din nou, dar mirosul puternic de cafea proaspătă l-a intrigat.

— Dar ce... a murmurat ca pentru sine în timp ce s-a ridicat din pat și s-a dus la bucătărie desculț, purtând doar pantalonii de pijama.

Pe hol, a auzit o voce dulce cântând Moș Crăciun vine în oraș. S-a frecat la ochi și și-a accelerat pasul. Nu era posibil. Subconștientul său îi juca feste.

Dar când a intrat în bucătărie, s-a oprit când a intrat pe ușă și a văzut-o pe micuța blondă cu părul lung căzut în valuri, purtând o rochie la fel de colorată ca un curcubeu, cu fața la chiuvetă, cântând și mișcându-se în ritmul muzicii.

Ea s-a întors brusc, făcându-l să-și piardă răsuflarea.

— Bună dimineața! Vrei o cafea? a întrebat Gabriela cu un mic zâmbet, ca și cum nu ar fi dispărut chiar sub ochii lui cu o zi înainte.

S-a dus la ea și a tras-o lângă el, îmbrățișând-o strâns.

— Oare visez? a întrebat el. Ești reală?

— Atât de reală, încât aproape că mă sufoc, a răspuns ea și a râs.

El a luat-o în brațe și s-au întors în bucătărie, în timp ce râdeau fericiți împreună.

— Dar cum... ce... a încercat el să întrebe, dar ea și-a pus arătătorul pe buzele lui.

— Am făcut o înțelegere. Și acum sunt aici.

El a devenit serios, dându-și seama de gravitatea a ceea ce făcuse ea.

— Ți-ai dat la schimb eternitatea... a început el, dar a fost întrerupt din nou, de data aceasta cu două degete pe buze.

— Șșt! Ea a zâmbit. Am dat la schimb o eternitate singuratică pentru o viață de dragoste cu tine. Dar dacă tu continui să te plângi, te voi schimba pentru o gogoașă.

Samuca a îmbrățișat-o din nou și a râs.

— Dacă promit să-ți ofer o rezervă nelimitată de gogoși, vei rămâne cu mine?

— Dacă promiți să rămâi cu mine, îți voi da lumea. Lumea noastră, a spus ea, iar Samuca a simțit cum inima i se umple de dragoste.

— Te iubesc, Gabriela!

— Și eu te iubesc, Samuca!

Buzele lor s-au întâlnit și s-au pierdut într-un sărut pasional. Până când Gabriela l-a întrerupt:

— Ai trimis manuscrisul la JP?

El a făcut o grimasă.

— Vrei să vorbim despre muncă acum, când îmi sărut iubita?

Ea l-a împins afară din bucătărie și a mers cu el spre birou.

— Fata ta nu va pleca nicăieri fără tine. Dar manuscrisul tău trebuie să fie predat la timp.

— Bine, bine.

După ce e-mailul a fost trimis, Samuca și Gabriela au continuat să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Împreună.

Așa cum ar trebui să fie.

Sfârșit

Atenție!

Niciun înger nu a fost sacrificat în timp ce această carte a fost scrisă. Ei bine, cu excepția aripilor Gabrielei.

Mulțumiri

Pentru ca eu să pot oferi acest „Un Crăciun magic” cititorilor mei, a fost nevoie de sprijinul, încurajarea și ajutorul unor îngeri din viața reală.

Pentru început, nu pot să nu-i mulțumesc Alessandrei Ruiz, agentul meu. Mi-a oferit exact ceea ce aveam nevoie fără să știu: o provocare. Și Dumnezeu știe cât de mult le ador! Îți mulțumesc pentru oportunitatea oferită și pentru că ai crezut că pot atinge obiectivul într-un timp atât de scurt.

Lu, prietena mea, sora mea, designerul copertei de carte, partenera meu, compania mea zilnică și cu care schimb cele mai bune meme-uri de pe internet: îți mulțumesc pentru că ești toate astea și chiar mai mult. Nu te îndoiești niciodată de capacitatea mea și pornești în aceste aventuri alături de mine cu atâta încredere, încât cred cu adevărat că sunt capabilă de orice. Mulțumesc pentru coperta uimitoare, ca de obicei, și pentru că ai răbdarea lui Iov atunci când nu-mi place ceva. Ești cea mai bună!

Mulțumesc, Felipe, dragostea mea, pentru încurajări! Mă auzi vorbind despre tot acest univers care nu face parte din rutina ta, dar pe care l-ai îmbrățișat ca fiind al tău atunci când am decis să urmez calea cărților. Te iubesc!

Pentru cei mai buni cititori din lume—ai mei, bineînțeles!—vă mulțumesc foarte mult pentru tot sprijinul și dragostea voastră. Sper să aveți un Crăciun puțin mai special alături de această lectură. Continuați să fiți grozavi!

Pentru #BlogAmigos, mulțumirile mele foarte speciale! Sunteți cei mai buni parteneri din lume și sunt foarte mândră de voi.

Alte cărți ale autorului

Seria After Dark:

Crazy for You

In Love with You

Fascinated by You

Enchanted by You

Povești din seria After Dark:

A Special Valentine's Day

Danny and Julie's first Christmas

Surprise for You

After Happily Ever After

Crazy for Them

Seria The Girls

The Right Kind of Wrong Girl

Seria Perfect Pair

Episode One

Episode Two

Episode Three

Final Episode

Cărți unice

Falling for Her

The Love's ABC

Despre Autor

A. C. Meyer locuiește în Rio de Janeiro și este dependentă de cărți. Amestecând amuzamentul și romantismul, ea se folosește de tonul comediilor romantice pentru a captiva cititorul de la început până la sfârșit. Seria ei „After Dark” se bucură de un mare succes în rândul cititorilor. Primul ei roman pentru Galera Record a fost „Cadu și Mari”, publicat și în Statele Unite în format digital sub numele „Falling for Her”.

Vorbește cu autorul: Site | Facebook | Instagram | Twitter